

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

卐 卐 卐

પુસ્તક ૪૩ મું.

આત્મ
સં. ૫૧

સંવત ૨૦૦૨.

અંક ૧૧ ભા.

જ્યેષ્ઠ : જીન

તા. ૧૦-૬-૧૯૪૬.

વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૧-૧૨-૦ પોસ્ટેજ સહિત.

પ્રકાશક—

— : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર : —

અ નુ ક ં મ ણિ કા.

૧	સિદ્ધાર્થનંદ કહોને !...	...	...	લે. ઝવેરી મૂલચંદ આશારામ વૈરાટી	૧૯૧
૨	શ્રી નવકાર મહામંત્ર :	...	...	લે. હીરાચંદ ઝવેરચંદ ખેંગલોર	૧૯૨
૩	સાચી સ્વાધીનતા ...	...	...	લે. આ. શ્રી વિજયકરતૂરસરિણ મહારાજ	૧૯૩
૪	પરિગ્રહમીમાંસા ...	...	...	લે. મુનિરાજશ્રી ધુરંધરવિજયજી મહારાજ	૧૯૮
૫	કલિકાલ સર્વજ્ઞ આચાર્યશ્રી હેમચંદ્રાચાર્યજીની				
	જીવન ઝરમર			લે. મુનિશ્રી ન્યાયવિજયજી મહારાજ	૨૦૧
૬	શ્રીમાન યશોવિજયજી ...	...	...	લે. ડો. ભગવાનદાસ મનસુખલાલ મહેતા	૨૦૪
૭	શ્રદ્ધાન અને સમ્યક્ત્વનો કથંચિત્ ભેદ ...	...	...	લે. સંવિદ્ય પ્રુણવિજયજી મહારાજ	૨૦૬
૮	આત્માનુભવ ...	...	...	લે. સુ. શ્રી લક્ષ્મીસાગરજી મહારાજ	૨૦૭
૯	વર્તમાન સમાચાર ...	...	...	સભા	૨૧૦

આ માસમાં નવા થયેલ સભાસદો.

૧. શાહ નાનાલાલ દીપચંદ (૨) વાર્ષિકમાંથી લાઇફ મેમ્બર
૨. શાહ હીરાચંદ હરંગોવિંદદાસ (૨) લાઇફ મેમ્બર

આત્માનંદ પ્રકાશના ગ્રાહકોને નમ્ર સૂચના અને પુસ્તક ૪૩-૪૪ ની ભેટની જુક.

સખ્ત મોંઘવારી અને રાજ્ય તરફથી છાપવાના કાગળ પર કન્ટ્રોલ નિયમનને લખતે કાગળ નહીં મળતા હોવાથી પુસ્તક ૪૩-૪૪ વર્ષની ભેટની જુક છપાઇ શકે તેમ ન હોવાથી, સંયોગાધીન થઇ અમારા માનવંતા ગ્રાહકોને સભાએ અગાઉ છપાવેલી અને લાઇફ મેમ્બરોને તે વખતે ભેટ આપેલી ૧. આચાર ઉપદેશ, ૨. શ્રાવક કલ્પતરુ, ૩. અધ્યાત્મમતપરીક્ષા. આ ત્રણે જુકો પૈકી એક આ વખતે આત્માનંદ પ્રકાશના ગ્રાહકોને પુ. ૪૩/૪૪ ની ભેટ આપવી તેમ નિર્ણય થયો છે, જેથી અમારા ગ્રાહકોને ઉપરોક્ત ત્રણ જુકોમાંથી કઇ એક જુક પસંદ છે, તે અમોને જ્ઞેઠ વદ ૦)) સુધીમાં લખી જણાવવું તેથી તેમને તે જુક ભેટ મોકલવામાં આવશે અને જેમનો ઉપરોક્ત આવતનો ખુલાસો કંઈપણ નહિ આવે તેને સભા તે ત્રણમાંથી એક જુક લગભગ પુરતા પૈસાના વી. પી. થી ભેટ મોકલશે. તે અમારા સુચ ગ્રાહકો સ્વીકારી લેશે, એવી અમારી નમ્ર સૂચના છે. વી. પી. પાછું મોકલી જ્ઞાનખાતાને નુકશાન ન કરવા બલામણુ છે.

વી. પી. અસાડ વદ ૧ થી શરૂ કરવામાં આવશે.

૧. શ્રી સંઘપતિ ચરિત્ર.	{ ભેટના બે સુંદર ગ્રંથો }
છપાઈ ગયેલ છે.	૨. શ્રી મહાવીર દેવના
		વખતની મહાદેવીઓ.

અમારા માનવંતા પેદ્રન સાહેબો અને લાઇફ મેમ્બરોને બે સુંદર ગ્રંથો ભેટ આપવા માટે છપાઈ ગયેલ છે. સુંદર ચિત્રો અને આકર્ષક કવર ઝેકેટવાળું મજબૂત પાઈડીંગનું કામ શરૂ કરવામાં આવેલ છે. સખ્ત મોંઘવારી, વધતા જતા ભાવો, છતાં આ સભા પોતાના સભાસદોને સુંદર ગ્રંથો

દા. પા. ૩

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

... પ્રકાશક:—શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર ...

વીર સં. ૨૪૭૨.

જ્યેષ્ઠ.

પુસ્તક ૪૩ મું.

વિક્રમ સં. ૨૦૦૨.

:: ઇ. સ. ૧૯૪૬ જુન ::

અંક ૧૧ મો.

સિદ્ધાર્થનંદ કહોને !

સિદ્ધાર્થનંદ કહોને, અભિદૃષ્ટિ ક્યારે કરશો ?
 ડગમગતા ધર્મસ્થંભો, સ્થિર નાથ ક્યારે કરશો ? સિદ્ધાર્થનંદ ૦ ૧
 ખીલેલી ફૂલવાડી, ભાળી મળ્યા અનાડી;
 વેરાન કરી છે વાડી, નવ પલ્લવ ક્યારે કરશો ? સિદ્ધાર્થનંદ ૦ ૨
 મમત્વ વાયુ વાયા, જેરી કષાય છવાયા;
 સંયમ કા લક્ષ ભૂલાયા, એકતાન ક્યારે કરશો ? સિદ્ધાર્થનંદ ૦ ૩
 કલિકાળ આજ રૂઝો, સ્યાદાદ ધર્મ વહ્યો;
 નિજ આત્મ દર્શી થૂંચ્યો, અળ પાર ક્યારે કરશો ? સિદ્ધાર્થનંદ ૦ ૪
 વિપલરી શું ચંડ દૃષ્ટિ, શી ઝમાવી જૈન સૃષ્ટિ ?
 અભીભરી “વૈરાટી” દૃષ્ટિ, ભગવાન ક્યારે કરશો ? સિદ્ધાર્થનંદ ૦ ૫

અવેરી મૂલચંદ આશારામ વૈરાટી

શ્રી નવકાર મહામંત્ર :

અનુવાદ : ૧.

લેખક : હીરાચંદ ઝવેરચંદ—ખેંગલોર

(જગજીવન જગ વાલહો—એ દેશી.)

પરમ દયાનિધિ જિન હો, શાંત સુધારસ નાથ લાલ રે;
ભાવે વંદન ગુરુરાજજી, શારદ માત નમુ' સાથ લાલ રે. ॥ પરમ૦ ॥૧॥

અષ્ટ પ્રાતિહાર્યે' શોભતા, આર ગુણે અરિહંત લાલ રે;
વાણી ગુણ પાંત્રીશ ભલી, વંદન જ્ઞાન અનંત લાલ રે. ॥ પરમ૦ ॥૨॥

વંદન સિદ્ધ ભગવંતને, પામ્યા સિદ્ધિસુખ શાંતિ લાલ રે;
અષ્ટ ગુણે અતિ શોભતા, કાન્તિ જગહુળ જ્યોતિ લાલ રે. ॥ પરમ૦ ॥૩॥

આચાર્ય જગમાં ગુણ ભલા, પરિઓહો સવિ લોક લાલ રે;
જ્ઞાનસ્વરૂપ જેથી જાણીયે, વંદન ગુણ છત્રીશ થોક લાલ રે. ॥ પરમ૦ ॥૪॥

પથ્ય રને પલ્લવ દીયે, ઉપદેશે શિષ્ય સમુદાય લાલ રે;
ઉપાધ્યાય ગુણ પચ્ચીશ ભલા, વંદનથી સુખ થાય લાલ રે. ॥ પરમ૦ ॥૫॥

સાધુ મહામુનિ વંદીયે, લખિધતણા ભંડાર લાલ રે;
ગુણ સત્તાવીશે શોભતા, શીલાંગ સુખકર ધાર લાલ રે. ॥ પરમ૦ ॥૬॥

અરિહંત સિદ્ધ આચાર્યને, પ્રણમો અતિ મન ભાવ લાલ રે;
ઉપાધ્યાય નિલ્ય વંદતા, સાધુ શરણ ચિત્ત લાવ લાલ રે. ॥ પરમ૦ ॥૭॥

એ પાંચે પરમેષ્ઠિના, એકસો આઠ ગુણ ધાર લાલ રે;
વંદન પૂજન ધ્યાનથી, પાપનો નાશ કરનાર લાલ રે. ॥ પરમ૦ ॥૮॥

સર્વ મંગલમાં માંગલિક, પ્રથમ મંગળ જયકાર લાલ રે;
લોકોત્તર સુખ પામીયે, લૌકિક સુખ નિરધાર લાલ રે. ॥ પરમ૦ ॥૯॥

નવ સ્મરણ અનુવાદથી, ઉપજે હર્ષ અપાર લાલ રે;
હુઃ ખ દારિદ્ર દૂરે ટળે, સ્મરણે જય જયકાર લાલ રે. ॥ પરમ૦ ॥૧૦॥

સાચી સ્વાધીનતા

લે. આચાર્ય શ્રી વિજયકસ્તૂરસૂરિજી મહારાજ.

કોઈને પણ પારકી તાબેદારી ઉઠાવવી ગમતી નથી, છતાં જીવનની જરૂરિયાતો પૂરી પાડવા પોતાની પાસે સાધન ન હોવાથી હુનિયાને મોટો ભાગ પરાધીનતાની જાળમાં ફસાયે છે, એટલે તેમને અનિચ્છાએ પણ બીજાનાં વાણી, વિચાર અને વર્તન પ્રમાણે વર્તવું પડે છે. પોતાને ગમે કે ન ગમે, હિત થાય કે અહિત થાય, પણ સ્વામીપણે સ્વીકારેલાનું મન તો સાચવવું જ જોઈએ, રોગગ્રસ્ત હોય કે કોઈ પણ પ્રકારની ચિંતાગ્રસ્ત હોય તોયે વખતસર માલિકની સેવામાં હાજર થવું જ જોઈએ. આજીવિકા ટૂંકી જવાથી અને કુટુંબ પાલવાની ચિંતાથી માનવીને ફરજિયાત સ્વાધીનતાનો ભાગ કરવો પડે છે, પરંતુ મનમાંથી તો સ્વાધીનતા મેળવવાની ધગશ ભૂંસાતી નથી. ગમે તેટલાં કષ્ટ અને આપત્તિનો આદર કરીને પણ સ્વાધીનતા મેળવવા નિરંતર ચિંતાગ્રસ્ત રહે છે અને અનેક પ્રકારના અથાકપણે પ્રયાસ પણ કરે છે.

સંસારમાં માનવી માત્ર પ્રાયઃ ધનપ્રાપ્તિમાં સંપૂર્ણ સ્વાધીનતા માને છે, કારણ કે જડાત્મક સુખનાં સાધન મેળવી આપવાને ધન અદ્વિતીય સાધન છે. અજ્ઞાની જનતાએ વૈષયિક સુખની કામનાની પૂર્તિને જ સ્વાધીનતાપણે સ્વીકારી છે. જન્માંતરના વૈષયિક સુખના સંસ્કારને લઈને માનવીને જીવનનિર્વાહનાં સાધન અન્ન, વસ્ત્ર, મકાન આદિ મળે તોયે વૈષયિક સુખના સાધનના અભાવથી પોતાને દુઃખી માને છે એટલે સુખના સાધન મેળવવા જોઈતા વધુ ધન માટે ધનાઢ્યોની પરાધીનતા ભોગવે છે, શ્રીમંતોના

અનાદર તથા તિરસ્કારને મૂંઝે મોઢે સહન કરી લે છે. કેટલાક તો પોતાની સ્થિતિ કાંઈક સારી હોવા છતાં પણ બીજાના બાગ-બંગલા-મોટર-ચાકર આદિ જોઈને તેને મેળવવાની ઇચ્છાથી સહેલાઈથી અને શીઘ્રતાથી વધુ ધન મળે તેવો વ્યવસાય કરે છે. જેમાં પોતાના નિર્વાહનું પણ સાધન જોઈ બેસવાથી અત્યંત દુઃખી થઈને ધનવાનોની પરાધીનતાની બેડીમાં વધુ જકડાય છે અને જીવન પર્યાંત ગુલામીમાંથી છૂટી શકતો નથી.

રોગાદિ કારણોને લઈને ધનાઢ્યોની શારીરિક સ્થિતિ ગમે તેટલી નબળી હોય તોયે તેને ગણતા નથી, અણુગમતા અનેક પ્રસંગોને લઈને સંકલેશવાળી માનસિક સ્થિતિ હોય છતાં આર્થિક સ્થિતિ ઘણી જ સારી હોવાથી સ્વ-અર્થપણે વર્તીને પોતાને સુખી માને છે. પાસે સારા પ્રમાણમાં ધન હોય તો બીજાને આધીન રહેવાની જરૂર નથી, કારણ કે જીવવાનું સાધન, મોજશોખનું સાધન અને ક્ષુદ્ર વાસનાઓ પોષવાનું સાધન પૈસા વેરવાથી મળી શકે છે. તેમજ મિથ્યાભિમાન પોષાય છે અને માન-મોટાઈ પણ મેળવાય છે. લણવાને કે કોઈપણ કળા શીખવાને માટે બીજાની આધીનતા ભોગવવી પડતી નથી. પૈસાથી લણેલા અને કળાવાળા ખરીદી શકાય છે. એટલે ધનાઢ્ય કાંઈ પણ ન લણે કે ન શીખે તોયે ચાલી શકે છે. થોડા પૈસાવાળો સાધારણ સ્થિતિનો માણસ મોજશોખની વસ્તુઓ મેળવી શકતો નથી. ફક્ત જીવનનિર્વાહ પૂરતી ખાવા-પીવાની, પહેરવા ઓઢવાની અને રહેવાની ઘર આદિ

વસ્તુ થોડી કીંમતની સાદી-સાધારણ મેળવી શકે છે. પણ કેટલાક વ્યવહારિક પ્રસંગોમાંથી પસાર થવાને માટે તેને ધન મેળવવાની પરાધીનતા ભોગવવી પડે છે, નમ્ર થઈને રહેવું પડે છે અને બીજાઓની ખુશામત પણ કરવી પડે છે, પરંતુ પૈસાવાળાને માટે તો આમાંનું કશુંય હોતું નથી. સારામાં સારાં ભોજન, વસ્ત્ર, બાગ, અંગલા, મોટર, ચાકર વિગેરે ધનવાન મેળવી શકે છે. પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે મોજ-શોખ કરી શકે છે. ગમે તેવા વ્યવહારિક પ્રસંગોમાં કોઈની પણ પરાધીનતા ભોગવવી પડતી નથી. બીજાઓ ભલે પૈસાવાળાની ખુશામત કરે છે પણ પૈસાવાળો તો કોઈની પણ કરતો નથી, માટે જ માનવી ધનાઢ્ય બનવાને પ્રયાસ કરે છે. કરોડોની સંપત્તિ મેળવનાર સંપૂર્ણ સ્વાધીનતા મળી ગઈ છે એમ સમજીને પોતાને પરમ સુખી માને છે. આવી માન્યતાવાળા જપ-તપ-સંયમસ્વરૂપ ધર્મને એક બાબુએ મૂકીને અધર્મ-અનીતિ તથા કુબ્યાપાર કરીને પણ ધનાઢ્ય બનવાના ચોવીસે કલાક પ્રયાસ કરે છે. કેટલાક પ્રભુસેવા કે ગુરુભક્તિ આદિ ધર્મ કરે છે પણ શીઘ્રતાથી અને વધુ પ્રમાણમાં ધન મેળવવાને, વ્યવહારમાં સફળ થવાને અને મેળવેલા ધનના રક્ષણ માટે જ હોય છે. થોડા જીવન માટે તૃષ્ણાના ઉપાસક બનીને ધન વધારવાની ધૂનમાં સંતોષનો અનાદર કરે છે. તેનું ખાસ કારણ તો જડાધીનતા-રૂપ વિષયાસક્તિ છે, દુનિયાને શું ગમે છે તે તરફ ધ્યાન આપીને તે તરફ પોતાનો જીવન-પ્રવાહ વાળે છે. તે સારી રીતે સમજે છે કે કરોડોની સંપત્તિ થશે તો દુનિયામાં ગણ્યાગાંઠ્યા જ માનવી હશે કે જેમની પાસેથી કોઈ પણ પ્રકારનો શુભ-ધર્મ-નીતિ-મોટાઈ-વાહવાહ કે સ્વર્ગાદિ પૈસાથી નહિ ખરીદી શકાય, બાકી તો જપ-તપ-સંયમનો આદર કરીને, કષ્ટાનુષ્ઠાન

કરીને, અને ઇદ્રિયો ઉપર કાબૂ મેળવીને જે વસ્તુ મળી શકે છે તે પૈસા વેરવાથી મળી શકશે; કારણ કે દુનિયામાં ક્ષુદ્ર વાસનાગ્રસ્ત માનવીનો મોટો ભાગ પૈસાથી આ બધી વસ્તુ આપી શકે છે. પ્રભુની દૃષ્ટિમાં ગમે તેમ હોય પણ આ મનુષ્ય દેહમાં તો દુનિયાને મનાવવાનું છે. દુનિયામાં દૃષ્ટિપાત કરતાં જણાય છે કે-જપ-તપ-સંયમસ્વરૂપ ધર્મની ઉપાસના કરવાવાળા કરતાં પણ ધનની ઉપાસનાવાળા જનતામાં અત્યંત આદરનું પાત્ર બની રહ્યા છે. અને પોતાની ઇચ્છા કરતાં વધુ સન્માન મેળવી રહ્યા છે, કે જેને કષ્ટાનુષ્ઠાન કરીને ધર્મની ઉપાસના કરવાવાળા આત્માર્થી જીવો પણ મેળવી શકતા નથી. ધર્મિષ્ઠની કીંમત કે કદર અથવા તો બહુમાન પ્રભુને ઓળખનાર જ કરી શકે છે; બાકી ધનવાનનું બહુમાન કરવાને તો પ્રભુને ઓળખવાની જરૂર નથી; કારણ કે જડાસક્ત માટે તો ધનવાન જ પ્રભુ છે. એટલે તેમનું બહુમાન દરેક સ્થળે થાય જ છે અને તેના શુભ ગવાય છે. ધર્મસ્થળોમાં પણ ધનવાનોની પ્રશંસા થાય છે. અને ધર્મના પડછાયાનો સ્પર્શ ન હોવા છતાં પણ ધર્મી તરીકે વખણાય છે અને ધર્મી કરતાં પણ વધારે માન અપાય છે એટલું જ નહિ ધર્મી પણ, શેઠ ધર્મમાં લાખો ખર્ચે છે, ધન્ય છે એમ કહીને સુક્ત કંઠે પ્રશંસા કરે છે. દુનિયામાં પણ ધનિક જ્યાં જાય છે ત્યાં પુષ્કળ માન મેળવે છે. પૈસા ખર્ચીને પણ ડીઝીઓ મેળવેલી હોવાથી જ્યાં ધર્મીને કોઈ ભૂલું ન રાખે ત્યાં બહુમાનપૂર્વક પ્રવેશ મેળવી શકે છે.

આ પ્રમાણે ધનથી વૈષયિક સુખના સાધન મેળવીને પોતાને સંપૂર્ણ સ્વાધીન માનનાર અજ્ઞાનતાને લઈને વિપરીત સમજી રહ્યા છે. એકાંત પરાધીનતાને તેઓ સ્વાધીનતા માની બેઠા છે; કારણ કે પૌંદ્રગલિક વસ્તુ માત્ર

આત્માથી ભિન્ન-પર છે અને તેમાં સુખની શ્રદ્ધા હોવાથી ધનથી અનુકૂળ વિષયપોષક પૌદ્ગલિક વસ્તુઓ મેળવે છે અને તે દ્વારા સુખ ભોગવવાની ભાવનાથી તેને સારી સ્થિતિમાં રાખવાને અને નષ્ટ નહિ થવા દેવાને નિરંતર કાળજી રાખે છે, તેની વારંવાર સંભાળ લે છે. પોતાના સુખનું સાધન સમજીને તેના ઉપર યુક્ત મમતા રાખે છે. પરવસ્તુમાં જે મમતા થવી તે તેની પરાધીનતા છે. મમતા અને પરાધીનતામાં નામનો જ ફેર છે અને એક જ ભાવને જણાવે છે. જેમ જેમ પર વસ્તુ વધે છે તેમ તેમ પરાધીનતા પણ વધતી જ જાય છે. હજારની મમતાવાળો હજારને આધીન, લાખ-કરોડની મમતાવાળો લાખ-કરોડને આધીન એવી જ રીતે બાગ-બગલા-વસ્ત્ર-ઘરેણાં આદિ વસ્તુઓ જેટલા પ્રમાણમાં વધારે હોય છે તેટલા જ પ્રમાણમાં મમતા વધવાથી પરાધીનતા પણ વધે છે. અને એટલા માટે જ માનવી તે વસ્તુઓનો ફેરફાર થવાથી, નષ્ટ થવાથી કે ચોરાઈ જવાથી દુઃખી થાય છે, જે વસ્તુઓના સંયોગ-વિયોગથી જેને સુખ દુઃખ અહિં થાય છે તે વસ્તુઓનો તે દાસ કહેવાય છે. પૌદ્ગલિક વસ્તુનું સાચવવું, સંભાળવું, રક્ષણ કરવું આદિ તેની આધીનતા ન જળવાય ત્યાં સુધી પૌદ્ગલિક સુખ મેળવી શકાય નહિ. જેની પાસેથી કાંઈ પણ વસ્તુ મેળવવી હોય તેને આધીન રહીને તેની સેવા કરવી પડે છે. જડ વસ્તુઓ પાસેથી સુખ મેળવનાર તેનો ત્યાગ કે તિરસ્કાર કરી શકતો નથી તેમજ સ્વાધીન પણ રહી શકતો નથી-પછી તે કહેવાતો ત્યાગી કેમ ન હોય.

આવતી કાલ માટે ખાવાને જેની પાસે શેર અન્નનો પણ સંગ્રહ નથી એવો સ્વાશ્રયી અને શ્રમજીવી નાના જુવડામાં રહેનાર કહેવાતો ગરીબ માણસ જેટલો સ્વાધીન અને સુખી છે, તેટલો રાજ્યના ભંડાર ભરી રાખનાર, અને દરેક બાબતમાં પોતાના દાસનો પણ દાસ, લક્ષ્મીની લાતો ખાઈને નબળો પડી જવાથી બગલામાં પડી રહેનારો સુખી હોતો નથી, કારણ કે કહેવાતો શ્રીમંત ઘણીખરી પ્રવૃત્તિમાં પરાધીન હોય છે. એક શેર ભાર પણ ઉપાડી શકતો નથી. માણસની જરૂર પડે છે. વાહન સિવાય એક માર્દલ પણ ચાલી શકતો નથી. પોતાના જીવન ઉપયોગી કોઈ પણ કામમાં સ્વાધીન હોતો નથી. પૈસા વેરીને શીખેલા માણસો પાસેથી કામ લે છે-ત્યાં સુધી કે ધન તથા જીવનની રક્ષાને માટે તો મોં-માગ્યો પગાર આપીને પણ માણસો રાખે છે. શ્રીમંતાઈ દેખાડવાની ધનથી ધન ઢોળીને પૌદ્ગલિક વસ્તુઓનો વધારે સંગ્રહ કરીને વધારે પરાધીન થવા છતાં પણ પોતાને સ્વાધીન માને છે તે તેની ટૂંકી અને અવળી બુદ્ધિનું પરિણામ છે.

કેટલાકનું માનવું છે કે, ધન-સ્વજન-કુટુંબ-હાટ-હવેલી-બાગ-બગલા આદિ છોડી દેવા માત્રથી સ્વાધીનતા મળે છે અર્થાત્ આ બધું ય બાહ્યથી છોડી દઈને પોતાને સ્વાધીન માને છે પણ તેમાંયે સ્વાધીનતા શોધી જડતી નથી. જ્યાં સુધી વૈષયિક વૃત્તિયો વિરામ પામે નહિ ત્યાં સુધી સ્વાધીનતાની આછી છાયા સરખીયે હોતી નથી. પાંચે ઇંદ્રિયોમાંથી કોઈ પણ ઇંદ્રિયના વિષયની આસક્તિ પરાધીનતામાંથી છૂટવા દેતી નથી. જે કાંઈ વસ્તુ છોડવામાં આવે છે તે વિષયાસક્તિના સંસ્કારો ભૂંસાઈ જવાને માટે જ હોય છે, છતાં બધુંયે છોડી દઈને પાછી તે જ વિષયપોષક જડ વસ્તુઓની ઈચ્છા રહ્યા કરે અને તેથી તે ઈચ્છા પ્રમાણે તેને મેળવવા માયા-કષાયનો આદર કરીને છોડેલી વસ્તુઓ આડકતરી રીતે વાપરી આનંદ મનાવે તો તે સ્વાધીન કહી શકાય નહિ. જેનો આનંદ, સુખ તથા હર્ષ પરાધીન છે તે સ્વાધીન કેવી

રીતે કહી શકાય ? માયા-મૃષાથી અજ્ઞાની જનતાને મનાવવા માત્રથી અને વસ્તુસ્થિતિના અણુજાણની સંમતિ માત્રથી તાત્વિક વસ્તુ મળી શકતી નથી. મનગમતા રસોથી જીભનો વિષય પોષવાને, બાગ-બંગલા આદિથી આંખનો વિષય પોષવાને, સુંદર, કોમળ, આંખને ગમે તેવાં વસ્ત્રોથી સ્પર્શનો વિષય પોષવાને, વાહ-વાહ તથા મોટાઈથી અને અછતા ગુણોની પ્રશંસા સાંભળીને કાનનો વિષય પોષવાને માટે પૌદ્ગલિક વસ્તુઓથી સમૃદ્ધ પણ તાત્વિક વાણી, વિચાર તથા વર્તનના કંગાળ માણસોની તાબેદારી ઉઠાવવી પડે છે, તેમને આધીન થઈને ચાલવું પડે છે અને તેમનું બહુમાન કરવું પડે છે. જો કે તેઓ મિથ્યાભિમાન પોષાય અને વાસના તૃપ્ત થાય તેવી પૌદ્ગલિક વસ્તુઓ સિવાય સાચું સુખ તથા આનંદ આદિના કારણભૂત સ્વાધીનતા આપી શકતા નથી, પરંતુ બિલટા પરાધીનતાના સંસ્કારો પુષ્ટ બનાવે છે. તોયે પોતાને સ્વાધીન તથા સુખી માને છે પણ જ્ઞાની મહાપુરુષોની દૃષ્ટિએ તો તે અજ્ઞાની-પામર-પ્રાણી જ કહી શકાય; કારણ કે પરાધીનતા જડાસક્તિ સિવાય હોય નહિ અને જડાસક્તિનું કારણ વિષયાસક્તિ છે અને વિષયાસક્તને અવશ્ય કષાયોનો આશ્રય લેવો પડે છે; માટે જ જડાસક્ત અને વિષયી સ્વાધીનતા મેળવવાનો અધિકારી જ નથી.

વિલાસમાં પરાધીનતા છે અને વિકાસમાં સ્વાધીનતા છે. જાને એક બીજાનાં વિરોધીઓ છે, કારણ કે વિષયાસક્ત વિલાસી હોય છે તેને વિષયપોષક પૌદ્ગલિક વસ્તુઓની અત્યંત આવશ્યકતા રહે છે. તે સિવાય તો વિલાસ બની શકે નહિ માટે વિલાસીને જડ વસ્તુઓ મેળવવાની તીવ્ર અભિલાષા રહ્યા કરે છે. તે જ તેની પરાધીનતાનું ચિહ્ન છે. પુદ્ગલાનંદીપણું એક પ્રકારનો વિલાસ છે માટે તે વિલાસનો

સંપૂર્ણ બાધક છે. પ્રભુ સંપૂર્ણ વિકાસી હોવાથી તેમની પાસેથી વિલાસ મળી શકતો નથી. વિલાસના આશ્રયમાં રહીને વિકાસ મેળવી શકાય નહિ. વિષયેચ્છાથી નિવૃત્ત થવું નથી, રહેવું છે વિલાસી (પરાધીન) અને વિકાસી (સ્વાધીન)-પણાનું માન મેળવવું છે તે પ્રભુની પાસેથી તો મળી શકે તેમ નથી અને એટલા માટે જ વિલાસી, પ્રભુની જરાયે દરકાર રાખતો નથી પણ પૌદ્ગલિક વસ્તુઓના સ્વામી વિલાસીની તો ઘણી જ તાબેદારી ઉઠાવે છે; કારણ કે પુદ્ગલાનંદીને જોઈતી વસ્તુ વિલાસીની પાસેથી જ મળી શકે છે અને એટલા માટે જ તેઓ વિલાસીઓના અનુગ્રહ તથા મહેરબાનીના ચાત્રક હોય છે. તેમની પ્રસન્નતા ટકાવી રાખવાને માટે તેમના વાણી, વિચાર તથા વર્તનની પ્રશંસા કરીને પણ પોતાના વિલાસની વાસના સંતોષે છે. જે આત્મિક ગુણો પ્રભુની આજ્ઞાનું પાલન કર્યા સિવાય મળી શકતા જ નથી તે ગુણોનો વિલાસિયો દ્વારા પોતાનામાં મિથ્યા આરોપ કરાવીને પરમ હર્ષ માને છે. અને પોતાને તેવા ગુણસંપન્ન માનીને મિથ્યાભિમાનથી કુલાય છે, પોતે વિલાસીઓનો તાબેદાર હોવા છતાં પણ વિલાસની વસ્તુ વાપરવાથી ચઢેલા નશામાં નિઃસ્પૃહી-નિઃસ્વાર્થી વિકાસી પુરુષોના માર્ગમાં રહીને વિલાસનો તિરસ્કાર કરી વિલાસિયોની ઉપેક્ષા કરનારા સ્વાધીન પુરુષોની અવગણના કરીને તેમને તુચ્છ સમજે છે અને જનતામાં પોતાને મહાન પ્રભાવશાળી તરીકે ઓળખાવે છે. તે પોતાને ઓળખનાર જ જડાસક્ત જીવોનાં લક્ષણ છે; કારણ કે વિકાસી પ્રભુની આજ્ઞામાં રહીને તેમની તાબેદારી ઉઠાવ્યા સિવાય તો મહાપ્રભાવશાળી બની શકાતું જ નથી. કાંઈ પણ આત્મિક શક્તિ પ્રગટ કર્યા સિવાય કેવળ દેવના દાસ બની તેની સહાયતાથી પણ પ્રભાવશાળી બની શકાય નહિ.

વિલાસી દેવની સહાયતાથી પોતે પ્રભાવશાળી બનવું તે મિથ્યા છે; કારણ કે તે પ્રભાવ દેવનો છે પણ પોતાનો નથી. જેમ ધનાઢ્ય વિલાસીની સહાયતાથી મોટા કે પ્રભાવશાળી કહેવડાવી કુલાવું તે પામરતા છે તેમ દુનિયામાં મોટા બનવા વિલાસી દેવની ઉપાસના કરી, તેના દાસ બની તેની સહાયતાથી મોટા કે પ્રભાવશાળી કહેવડાવી પોતાની ક્ષુદ્ર વાસનાઓ પોષવી તે પણ પામરતા જ છે. આ પ્રમાણે વિચાર કરતાં કેવળ બહારથી જ ધન-સ્વજન-હાટ-હવેલી છોડવા માત્રથી જ સ્વાધીન બની શકાતું નથી.

આત્મવિકાસ માટે સાચી સ્વાધીનતા મેળવવાની ઇચ્છા રાખનારને તો સંપૂર્ણ વિકાસી પ્રભુનું આલંબન લેવાની અત્યંત આવશ્યકતા છે, કારણ કે સાચી સંપૂર્ણ સ્વાધીનતા સિવાય સંપૂર્ણ આત્મવિકાસ થઈ શકતો નથી. જેટલે અંશે આત્મા સ્વાધીનતા પ્રાપ્ત કરે છે તેટલે અંશે પોતાનો વિકાસ સાધી શકે છે અને તે સિવાય તો સંસારમાં જીવન-સુખ, શાંતિ તથા આનંદ જેવી કોઈ વસ્તુ નથી. જ્યાં શાશ્વતી વિદ્યાંતિ નથી અને જન્મ-મરણના પ્રવાહમાં આત્મા તણાયા કરે છે ત્યાં સુખ-શાંતિ ભોગવવાની ભ્રમણાથી સંતોષ માનવો તે આત્માની અનાદિ કાળથી આલી આવેલી મોટી ભૂલ છે. તેને ટાળવાને માટે અનાદિ કાળની સ્વચ્છંદતા મોહગર્ભિત વર્તન છોડી દઈને સંપૂર્ણ વિકાસી પ્રભુની વાણી તથા વર્તનને અનુસરવાની ઘણી જ જરૂર છે. પ્રભુને આધીન થઈને આલવામાં વિલાસ તથા વિલાસિયોનું દાસત્વ છોડવું પડે છે. જડાસક્ત છૂટ્યા સિવાય પ્રભુને આધીન થવાય નહિ અને પ્રભુને આધીન થઈને આલ્યા સિવાય સંપૂર્ણ સ્વાધીનતા મળી શકતી નથી અને તે સિવાય તો આત્મા પોતાના ગુણોને મેળવીને વિકાસી બની શકતો નથી; માટે જ પ્રભુના સ્વરૂપને

મેળવવું તે સાચી સ્વાધીનતા કહેવાય છે અને તે પાંચે ઇંદ્રિયોના વિષયની અસર ન થાય તો જ મેળવી શકાય છે. જ્યાં સુધી વિષયાસક્તિ હોય છે ત્યાં સુધી ઇંદ્રિયોના વિષયની અસર થયા વિના રહેતી નથી. જેમકે સુંદર રૂપ-આકૃતિ, બાગ-બંગલા આદિ વસ્તુઓ જોઈને ચિત્ત-વૃત્તિનું તે તરફ આકર્ષણ થાય છે અને એક-દમ બોલી જવાય છે કે-અહા! કેવું સુંદર છે! મિષ્ટાન્ન આદિ વસ્તુઓ ખાઈને પ્રશંસા કરવી, સુગંધી વસ્તુઓના ગંધથી પ્રસન્ન થવું, પોતાની સ્તુતિ તથા પ્રશંસાના શબ્દો સાંભળીને કુલાઈ જવું, કોમળ સ્પર્શથી સુખશાંતિ અનુભવવી. આ પ્રમાણે જ્યાં સુધી વૈષયિક વસ્તુઓની અસર થાય છે ત્યાં સુધી જીવને જડાત્મક વસ્તુઓની અથવા તો જડ વસ્તુઓના સ્વામીની અત્યંત પરાધીનતા ભોગવવી પડે છે; માટે તે સ્વાધીનતા મેળવવાનો અધિકારી નથી.

મોહની છાયા આત્મા ઉપર રહેલી હોવાથી અનુકૂળતા તથા પ્રતિકૂળતાના સંસ્કારોને લઈને આત્મા નિરંતર કલેશ-ઉદ્વેગ-અશાંતિ તથા અસુખ ભોગવી રહ્યો છે, છતાં અનુકૂળતામાં પોતાને સુખી માને છે, ખુશી થાય છે અને આનંદ મનાવે છે; પણ તે તેની વિષયાસક્તિના નશા સિવાય સુખ-આનંદ જેવી કોઈ તાત્વિક વસ્તુ જ નથી, પરવસ્તુમાં રહેલી અનુકૂળતા તથા પ્રતિકૂળતામાં પરાધીનતા સરખી જ છે કારણ કે બંને મોહજન્ય છે. અનુકૂળતા રાગથી થાય છે અને પ્રતિકૂળતા દ્વેષથી થાય છે એટલે બંનેમાં અશાંતિ તથા સુખ રહેલાં છે; કર્મ-બંધ છે; આત્મગુણઘાત છે. ફરક અગ્નિ અને હિમ જેટલો છે. અગ્નિ દાહક છે તેમ હિમ પણ દાહક છે પણ બંનેમાં વસ્તુને બાળવાના પ્રકાર જુદા છે. હિમ શીતળતાથી વસ્તુને બાળે છે અને અગ્નિ ઉષ્ણતાથી બાળે છે, તેમ પૌંદ્રગલિક સુખ-આનંદ અનુકૂળપણે આત્મિક ગુણોના ઘાત

પરિચહમીમાંસા

લેખક:—મુનિશ્રી ધુરંધરવિજયજી મહારાજ

(‘વસ્ત્ર ધારણ કરવું’ એ પણ પરિચહ છે ’ એવી દિગમ્બર માન્યતાનો નિરાસ કરતી શ્રી ઉત્તરાધ્યયન-બૃહદ્વૃત્તિને અનુસારી વિશદ વિચારણા.)

(૧)

વિક્રમની બારમી સદી હતી. પાટણના તપ્ત પર સિદ્ધરાજ જયસિંહ રાજા રાજ્ય કરતો હતો. રાજાની પ્રભુતા અને ન્યાયશીલતા ઉપર પ્રજા મુગ્ધ હતી.

તે સમયે શ્વેતામ્બર દર્શનમાં શ્રી દેવસૂરિજી મહારાજનો પૂર્ણ પ્રતાપ ઝળકતો હતો, ને દિગમ્બર સમપ્રદાયમાં કુમુદચન્દ્ર વાદીની હાક વાગતી હતી. પ્રથમમાં ધીરેદાત્ત નાયકના ગુણો આવીને વસ્યા હતા ને ખૂબ પુષ્ટિ પામ્યા હતા, અન્યમાં ધીરેદાત્ત નાયકના ગુણો ગૂંજતા હતા. એન કેન પ્રકા-

રેણુ વાદમાં વિજય મેળવવો એ કુમુદચન્દ્રનું જીવનધ્યેય હતું.

શ્રી દેવસૂરિજી મહારાજની વિદ્વતા, પ્રતિભા અને યશઃકીર્તિ સાંભળ્યા પછી તેઓશ્રી સાથે વાદ કરી વિજય વરવાના કુમુદચન્દ્રને ઉત્કટ કોડ બગ્યા હતા.

ન છાજતાં પ્રયત્નો કરી શ્રી દેવસૂરિજી મહારાજને તેણે વાદ માટે ઉશ્કેર્યા હતા.

સ્વર્ગ સમા પાટણમાં સૌધર્મ દેવલોકની સુધર્મા સભા સમી શોભતી શ્રી સિદ્ધરાજની રાજસભામાં બંને વચ્ચે ચિરસમય શાસ્ત્રાર્થ-વાદ થયો.

સ્ત્રીમુક્તિ અને કેવલિમુક્તિ એ બે વાદના કેન્દ્રસ્થળો હતા. સ્ત્રીશરીરે મુક્તિ મળી શકતી નથી એ દિગમ્બરની માન્યતાનું શ્રી દેવસૂરિજી મહારાજે સચોટ ખંડન કર્યું હતું.

કરે છે અને દુઃખ તથા ઉદ્વેગ આદિ પ્રતિકૂળ-પણે આત્મિક ગુણોનો નાશ કરે છે, જેમ સુખ-આનંદમાં કે દુઃખ-ઉદ્વેગમાં જડાધીનતા છે તે તાત્વિક દૃષ્ટિથી કાંઈ પણ વસ્તુ જ નથી અને એટલા માટે જ તેમાં ઘણું જ અનિયમિતપણું તથા અસ્થિરપણું રહેલું છે. મોહાદ્રસ્ત જીવોને જે વસ્તુ આજે અનુકૂળ જણાતી હોય તે જ વસ્તુ કાળાંતરે પ્રતિકૂળ થઈ જાય છે અને પ્રતિકૂળ હોય તે અનુકૂળ થાય છે જેથી જીવોની મનોવૃત્તિમાં અસ્થિરતા કાયમ રહે છે. આ

અસ્થિરતા જ પરાધીનતાનું ચિહ્ન છે. પાંચે ઇંદ્રિયો પોતાના વિષયોને ગ્રહણ કરે જ છે પણ તેમાં અનુકૂળ-પ્રતિકૂળતા જેટલે અંશે મંદ હોય છે તેટલે અંશે આત્મા સ્વાધીનપણું મેળવી શકે છે. અર્થાત્ આત્મા ઇંદ્રિયોદ્વારા કેવળ સ્થૂળ પૌદ્ગલિક વસ્તુઓને બાણી શકે છે તેમાં જેટલે અંશે રાગ-દ્વેષની મંદતા હોય છે તેટલે અંશે આત્મા સ્વાધીન કહી શકાય; માટે જ પૌદ્ગલિક વસ્તુઓની જેને અસર મંદ થાય તે જ સાચી સ્વાધીનતા મેળવવાનો અધિકારી છે.

પરિગ્રહ મીમાંસા.

૧૯૬

સ્ત્રીમુક્તિના ખંડન-મંડનમાં પરિગ્રહવાદનો વિષય-સારી રીતે છણવામાં આવ્યો હતો.

પરિગ્રહીને મુક્તિ ન મળે, વસ્ત્ર એ એક પરિગ્રહ છે. વસ્ત્ર વગર સ્ત્રી ન રહી શકે ને તેથી તે પરિગ્રહવિરમણ મહાવ્રતવાળી સાધ્વી ન બની શકે; માટે જ તેને મોક્ષ નથી. દિગમ્બરોનો એ મુખ્ય મુદ્દો હતો.

શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રની બૃહદ્વૃત્તિના મુખ્ય આધારે શ્રી દેવસૂરિય મહારાજે તેનું નિરસન કરી સ્ત્રીમુક્તિની સિદ્ધિ કરી, વિજયશ્રી વરી હતી.

શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રની બૃહદ્વૃત્તિના કર્તા વાદીવેતાલ શ્રી શાન્તિસૂરિય મહારાજ છે. વાદી દેવસૂરિય મહારાજના પૂજ્ય ગુરુ શ્રી મુનિચન્દ્રસૂરિય મહારાજે શ્રી શાન્તિસૂરિય મહારાજ પાસે તર્કશાસ્ત્ર વગેરેનું અધ્યયન કર્યું હતું, ને તે રીતે વાદી દેવસૂરિય મહારાજને શ્રી શાન્તિસૂરિય મહારાજના જ્ઞાનધનનો વારસો પોતાના ગુરુમહારાજ-દ્વારા પ્રાપ્ત થયો હતો.

શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રનું દ્વિતીય અધ્યયન ‘પરીષદ’ નામનું છે. તેમાં બાવીશ પરીષદોનું સુંદર સ્વરૂપ વર્ણવેલ છે. છઠ્ઠા ‘અચેલ’ પરીષદના સ્વરૂપ પર વિવેચન કરતાં વસ્ત્રને પરિગ્રહમાં માનવું કે નહિ? એ વિચાર શ્રી શાન્તિસૂરિય મહારાજે તર્ક-યુક્તિ-પ્રમાણોથી સારી રીતે ચર્ચ્યા છે. તે ઘણો મનનીય છે. દલીલોથી ગહન ને ગંભીર છે. અહીં તેને આધારે તે વિચાર દર્શાવવામાં આવે છે.

(૨)

સંસારથી મુક્ત થવાને, પરમ પદ પ્રાપ્ત કરવાને, સિદ્ધદશા મેળવવાને સંયમ એ પ્રધાન કારણ છે. ને તે જ કારણે સંયમીને

સર્વ કરતાં સંયમ રક્ષણ એ જ મુખ્ય ઉદ્દેશ્ય હોય છે. જેને જે પદાર્થની સિદ્ધિ અભિલષિત હોય છે તે તે પદાર્થના કારણે પ્રત્યે ઉદાસીન રહેતો નથી. ઘટ બનાવવાની આકાંક્ષાવાળો જેમ માટીના પિંડ પ્રત્યે ઉદાસીન ન રહે, તેમ સંયમને સાચવવાના ધ્યેયવાળા મુનિઓ તેમાં સાધનભૂત વસ્ત્ર પ્રત્યે પણ ઉદાસીન ન જ રહે.

સંયમરક્ષામાં વસ્ત્ર કારણ નથી એમ માનનારા અને કહેનારાઓએ વિચારવું જોઈએ કે, કોઈપણ પદાર્થ પ્રત્યે એક પદાર્થની અકારણતા બે રીતે હોય છે. એક તો જે પદાર્થ પ્રત્યે તે અકારણ છે, તે પદાર્થનો તે વિઘાતક હોય અથવા તેના પ્રત્યે તે ઉદાસીન હોય.

જેમકે પટ-વસ્ત્ર બનાવવામાં તન્ત્રીઓ કારણભૂત છે, પણ અગ્નિ કે પથ્થર કારણ નથી. કારણ કે અગ્નિ પટનો વિઘાતક છે. અગ્નિથી વસ્ત્ર બળી જાય છે-નાશ પામે છે. જે જેનો વિનાશક હોય તે તેનો સાધક તો ન જ હોય. બીજું પથ્થર વસ્ત્ર પ્રત્યે ઉદાસીન છે. પથ્થર પટ બનાવવામાં સહાયક પણ નથી થતો તેમ નુકશાન કરનાર પણ નથી. તે પ્રમાણે વસ્ત્ર એ સંયમનું વિઘાતક છે કે સંયમ પ્રત્યે ઉદાસીન છે?

દિગમ્બર—વસ્ત્રથી સંયમનો વિઘાત થાય છે.

શ્વેતામ્બર—વસ્ત્ર ધારણ કરવાથી પંચમ મહાવ્રત-પરિગ્રહવિરમણ ખંડિત થાય છે? આસક્તિ થાય છે? કે કષાય-ક્રોધ, માન, માયા, લોભ બળે છે? કઈ રીતે સંયમનો વસ્ત્ર વિઘાત કરે છે?

દિગં—વસ્ત્રથી પંચમ મહાવ્રતનો વિનાશ થાય છે.

શ્વેતાં—વસ્ત્ર વ્રતવિનાશક છે એ વાત

તમે એમ ને એમ કહો છો કે યુક્તિ-પ્રમાણથી ? એમ ને એમ હીધે રાખતા હો તો તે મનાય જ નહિ. ને યુક્તિપ્રમાણથી કહેતા હો તો તે યુક્તિઓ સ્વતંત્ર છે કે સિદ્ધાન્તાનુસારી ?

દિગ્—યુક્તિઓ સ્વતંત્ર હોય કે સિદ્ધાન્તાનુસારી, તેથી શું ? જે યુક્તિસિદ્ધ વાત હોય તો તે તમારે માનવી જોઈએ.

શ્વેતા—જે યુક્તિઓ સિદ્ધાન્તાનુસારી નથી હોતી ને સ્વતંત્ર હોય છે તેથી વસ્તુ-તત્ત્વનો નિર્ણય થતો નથી. કપોલકલ્પિત તર્કણાઓથી કેવળ વિતણડા જ વધે છે. દેડકાને શરીરે રોમ નથી હોતા, પણ તેને ચાર પગ હોય છે ને તે કૂદીને ગતિ કરે છે. હરણને શરીરે રોમ હોય છે. હરણ પણ ચાર પગવાળું કૂદીને ગતિ કરનારું છે. વિતંડા કરનાર દલીલ કરી કહે છે કે દેડકા રોમવાળા છે, ચાર પગ છતાં કૂદીને ગતિ કરે છે માટે હરણની જેમ અથવા હરણો રોમ વગરના છે, ચાર પગ છતાં કૂદીને ગતિ કરતા હોવાથી, દેડકાની જેમ; પણ એવી નિર્મૂલ યુક્તિઓથી કંઈપણ સિદ્ધ થતું નથી કારણ કે ચાર પગ અને કૂદીને ગતિ કરનારા બધા કાં તો રોમવાળા, નહિ તો રોમ વગરના જ હોય એવો કોઈ સિદ્ધાન્ત નથી ને તેવા પ્રકારના સિદ્ધાન્ત સિવાય કલ્પેલી વ્યાપ્તિ-યુક્તિનો પ્રત્યક્ષ બાધ થાય છે. સિદ્ધાન્તને નહિ અનુસરનારી યુક્તિઓ આખર નિર્બલ અને દૂષિત જ નીવડે છે.

ગમે તેવો બુદ્ધિમાન સિદ્ધાન્તને અસ-મ્મત પોતાના સ્વતંત્ર વિચારને સબળ દલીલોથી સિદ્ધ કરે તો પણ તેથી વિશેષ બુદ્ધિવાળા તેને ફેરવી નાખે છે. સર્વજ્ઞ સિવાય અલ્પજ્ઞોના સ્વતંત્ર વિચારોમાં પરસ્પર બુદ્ધિના તારતમ્યો રહે જ છે ને તેનો અન્ત પણ હોતો નથી. કહ્યું છે કે—

યત્નેનાનુમિતોઽપ્યર્થઃ, કુશલૈરનુમાતૃભિઃ ।

અભિયુક્તતરૈરન્યૈ—રન્યથૈવોપપાદ્યતે ॥

દિગ્—અમારી યુક્તિ કપોલકલ્પિત સ્વતંત્ર નથી, પણ સિદ્ધાન્તાનુસારી છે. તે સિદ્ધાન્ત તમને અને અમને બંનેને અભિ-મત છે. તે સિદ્ધાન્ત વચન આ છે—“ગામે વા નગરે વા અણં વા વહું વા જાવ નો પરિ-ગિળ્હેજ્જા.” તેને અનુસારી યુક્તિ આ પ્રમાણે છે. જે જે પરિગ્રહ સ્વરૂપ છે, તે તે ધારણ કરવાથી પાંચમા મહાવ્રતનો વિનાશ થાય છે. જેમ ધન-ધાન્ય વગેરે. વસ્ત્ર એ પરિગ્રહ સ્વરૂપ છે માટે તે ધારણ કરવાથી પાંચમા મહાવ્રતનો વિધાત કરે છે.

શ્વેતા—જ્યાંસુધી વસ્ત્ર પરિગ્રહસ્વરૂપ છે એ સિદ્ધ ન થાય ત્યાંસુધી તમારું કથન એ કથન માત્ર છે.

દિગ્—વસ્ત્ર મૂર્છાને ઉત્પન્ન કરે છે માટે પરિગ્રહસ્વરૂપ છે.

શ્વેતા—જે વસ્ત્ર મૂર્છાનું કારણ છે તો શરીર એ મૂર્છાનું કારણ છે કે નહિ ? શરીરને પણ મૂર્છાનું કારણ માનવું જોઈએ, તે અભ્યન્તર સાધન છે. મેળવવું વિશેષ મુશ્કેલ છે. દુષપ્રાપ્ય પદાર્થો મળે તેમાં રાગીઓને વધારે મૂર્છા રહે છે.

દિગ્—શરીર પણ ભલે મૂર્છાનું કારણ હો ! પણ સંયમ લેનારે ત્યાગી શકાય તે સર્વ મૂર્છાના કારણો ત્યજવા જોઈએ. વસ્ત્ર ત્યજી શકાય છે ને શરીર ત્યજી શકાતું નથી. વળી શરીર સિવાય સિદ્ધિની સાધના થઈ શકતી નથી, માટે શરીર એ સિદ્ધિનું સાધન છે.

શ્વેતા—શરીરનો ત્યાગ કરી શકાતો નથી, તે તમે સર્વને માટે કહો છો કે વ્યક્તિ-વિશેષને માટે ? શરીરનો ત્યાગ કોઈપણ

કલિકાલસર્વજ્ઞ આચાર્યશ્રી હેમચંદ્રાચાર્યજીની

જીવન ઝરમર.

લેખક:—મુનિશ્રી ન્યાયવિજયજી મહારાજ.

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૮૭ થી શરૂ)

જે તે સમયે, જે તે પ્રકારે, જે તે નામથી, દોષરૂપ મેલ રહિત તું; તે એક જ ભગવાન હોય તો, તને મારા નમસ્કાર થાઓ.

જેણે ત્રણ કાળમાં અલોક સહિત ત્રણ લોક આંશુલિ સહિત કરતલની ત્રણ રેખાની પેઠે સાક્ષાત્ જોયું છે, (સર્વજ્ઞ, સર્વદર્શી) અને રાગ, દ્રેષ, ભય, રોગ, કાળ, જરા, અપક્વતા અને લોભાદિ જેમના પદ્મનું લંઘન કરવા સમર્થ નથી થયા તે મહાદેવને (અર્થાત્ અઠાર દોષ રહિત, સર્વજ્ઞ, સર્વદર્શી વીતરાગ મહાદેવને) હું વંદું છું.

જેણે આગમથી ઓળખાતા વિશ્વનો ઉત્પત્તિરૂપી સમુદ્રની રચનાનો પાર જોયો છે, જેનું વચન પૂર્વાપર બાધા વિનાનું, અનુપમ અને દોષરહિત છે, સાધુપુરુષોથી વંદનીય, સમસ્ત ગુણના ભંડાર, દોષરૂપી શત્રુઓ જેમના નાશ પામ્યા છે, એવા તે, ચાહે ખુદ્ધ હોય, શ્રી વર્ધમાન પ્રભુ હોય, બ્રહ્મા હોય, વિષ્ણુ કે મહાદેવ હોય; પણ તેને હું નમસ્કાર કરું છું. (અર્થાત્ રાગ-દ્રેષ રહિત વીતરાગ પ્રભુને મારા નમસ્કાર છે; પછી ભલેને નામ ગમે તે હોય.)

કરી શકતું નથી, વ્યક્તિ માત્રને માટે તેનો ત્યાગ અશક્ય છે એમ કહેવું એ મિથ્યા છે. ઘણાં લોકો આત્મઘાત કરી અગ્નિમાં પ્રવેશી સહેલાઈથી હસતાં હસતાં શરીરને પણ ત્યજી શકે છે. વ્યક્તિવિશેષને આશ્રયીને શરીરનો ત્યાગ અશક્ય કે દુઃશક્ય કહેતા હો ! તો વસ્ત્ર પણ વ્યક્તિ વિશેષને માટે ત્યજવું અશક્ય વા દુઃશક્ય છે; માટે શરીરની જેમ જે ત્યજવું અત્યંત મુશ્કેલ હોય તેના ત્યાગનો આગ્રહ સેવવો એ વ્યવહાર વિરુદ્ધ છે.

ખીભું શરીર સિવાય સિદ્ધિની સાધના નથી થઈ શકતી માટે તેને સિદ્ધિનું સાધન માનો છો, તો બિચારા વસ્ત્રનો શો અપરાધ ? તેવા પ્રકારની વિશિષ્ટ શક્તિઓ જેઓમાં નથી તે આત્માઓને શિયાળાની ઠંડીથી,

ચોમાસાના ભેજથી તથા તેવા પ્રકારના અન્ય સંયમાદિના વિઘાતક કારણોથી રક્ષી વસ્ત્ર જ સંયમ-સ્વાધ્યાય-ધ્યાન આદિમાં સહાયક બને છે; માટે વસ્ત્ર સિવાય પણ સિદ્ધિસાધના દુઃશક્ય છે તેથી તેને પણ સિદ્ધિનું સાધન માનવું જોઈએ.

આ સર્વ હકીકત મૂર્છાના કારણની વાતનો વિરોધ ક્યાં સિવાય કહેવામાં આવી છે. બાકી ખરી રીતે તો સંયમીઓને કોઈપણ સ્થળ વસ્તુ વિષયમાં મૂર્છા હોતી જ નથી.

કહું છે કે—

સન્વત્સુવહિણબુદ્ધા, સંરક્ષણપરિગ્રહે ।

અવિ અપ્પણો વિદેહમ્મિ, નાયરન્તિ મમાહું (યં)

(ચાલુ)

આવી ગુણભરપૂર સ્તુતિ કરીને બ્રાહ્મણ પડિતો આ સાંભળી મૌન જ રહ્યા. મહારાજ કુમારપાલ બહુ જ પ્રસન્ન થયો અને બોલ્યો, ગુરુદેવ !

અહીં સોમેશ્વર દેવ હાજર છે, આપ જેવા મહર્ષી મહાત્મા વિદ્યમાન છે, મારા જેવો તત્ત્વનો અર્થી-મુમુક્ષુ અહીં વિદ્યમાન છે; આ ત્રિવેણીનો સંગમ થયો છે; તો મને શુદ્ધ દેવ, ગુરુ અને ધર્મતત્ત્વ સમજવો અને સાચું શું છે? તે કહો. હું સ્થિરચિત્તે આ તત્ત્વત્રયીની આરાધના કરી મારા આત્માને સંસારસમુદ્રથી તારું. વળી આપ જેવા ગુરુદેવ મળ્યા છતાંયે યદિ તત્ત્વનો સંદેહ રહે તો સૂર્યોદય થયા છતાંયે વસ્તુ ન દેખાઈ, અને ચિતામણિ મળ્યા છતાંયે દરિદ્રી રહ્યા જેવું થશે.

શ્રી આચાર્ય મહારાજે રાજાની સાચી જિજ્ઞાસાવૃત્તિ પારખીને કહ્યું, રાજન્ ! તમે બરાસનો ધૂપ કર્યે બંચો, હું મંત્ર ભણું છું. બંને જણ ગભારામાં રહ્યા છે, મધ્યરાત્રિએ મહાદેવજીના લિંગ(પિડી)માંથી તેજ નીકળ્યું, તેમાંથી ગંગા, જટા, ચંદ્રકળા અને ત્રિનેત્ર ઈલાદિ ઉપલક્ષણ યુક્ત શંકર નીકળ્યા, તે દેખી, સૂરિજી મહારાજે રાજાને કહ્યું, તમે એમને ધર્મતત્ત્વ પૂછી બુઝો. રાજાએ વિનયથી નમસ્કાર કરી યથાર્થ ધર્મ તત્ત્વ શું છે-કયું છે? તે પૂછ્યું. સાક્ષાત્ મહાદેવજી બોલ્યા, અને અંતમાં કહ્યું—“હું રાજન્ ! હું કુમારપાલ ! બે તું મોક્ષ અને મોક્ષ આપનાર ધર્મની ઇચ્છા રાખતો હો, તો હાલમાં પૃથ્વીમાં સર્વ દેવના અવતારરૂપ નિષ્કપટપણે પરબ્રહ્મને બાળુનાર, બાળપણથી સંયમધારી, સ્વપરમતના સર્વ શાસ્ત્રના પારગામી અને બ્રહ્માના જેવા આ હેમાચાર્ય

જયવંત વર્તે છે. તેમના મુખથી તને ઇષ્ટ તત્ત્વની-શુદ્ધ ધર્મતત્ત્વની પ્રાપ્તિ થશે.” આમ બોલી શંકરજી અદશ્ય થયા. રાજા કુમારપાલ ગુરુદેવને પગે પડી કહે છે કે, આજથી આપજ મારા દેવ, ગુરુ, માતા-પિતા છો. બીજું કંઈ નથી. પૂર્વે જીવિત-દાનથી આ લોક આપ્યો હતો, હવે ધર્મોપદેશથી પરલોક આપો. બસ !

રાજા કુમારપાલે માંસાહારનો સર્વથા ત્યાગ કર્યો, અભક્ષ્યનો ત્યાગ કર્યો અને સત્ય ધર્મ ઉપર તેની વધુ ને વધુ પૂર્ણ શ્રદ્ધા દઢ થઈ. પછી તો સૂરિજી મહારાજને ઉત્સવપૂર્વક પાટણ પધરાવ્યા છે, નિરંતર ધર્મદેશના સાંભળે છે અને શુદ્ધ જૈન ધર્મની આરાધના કરે છે.

x x x

એક વાર વિદ્વાનોની સભા મળી છે. દેશ-દેશના પડિતો આવ્યા છે. ધર્મતત્ત્વની ચર્ચા ચાલી છે. બધાએ પડિતોએ પોતાના ધર્મ તત્ત્વની સત્યતા સાબિત કરવા પ્રયત્ન કર્યો. યુક્તિ, તર્ક, દલીલોનો ધોધમાર વાણીપ્રવાહ વહાવ્યો. રાજા સિદ્ધરાજ આ વિતંડાથી-વાણી-વિલાસથી કંટાળ્યો. એને એમ થયું કે આ વાણીવિલાસમાં તે ધર્મ કયાંથી ઉપલબ્ધ થાય? છેવટે એણે જૈનાચાર્ય શ્રી હેમચંદ્રસૂરિજી મહારાજને વિનમ્રભાવે પૂછ્યું-મહારાજ ધર્મ-તત્ત્વ કયાં છે?

સૂરિજીમહારાજે “ચારી સંજવની ન્યાય”^૧ દષ્ટાંતપુરઃસર સમજાવી રાજાને કહ્યું જે ધર્મ આચરવાથી આત્માની શુદ્ધિ થાય, જે ધર્મ આરાધવાથી પરિપુરો પરાજય થાય, જે ધર્મની ઉપાસનાથી દયા, પ્રેમ-સ્નેહ

૧. દષ્ટાંત પ્રસિદ્ધ હોવાથી મેં અહીં નથી આપ્યું. બાકી આ દષ્ટાંતમાં શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યજીની પ્રતિબ્ધા કેવી ચમકે છે એ જ જોવાનું છે.

શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યની જીવન ઝરમર.

૨૦૩

વધે, ન્યાય નીતિ સદાચાર વધે, અને જે ધર્મ આરાધવાથી આપણા રાગ, દ્રેષ, મોહ, મમત્વ ઓછાં થાય, કર્મ ક્ષય થાય એ સત્ય ધર્મ છે. એવા ધર્મતત્વની પ્રાણી માત્રે સદાચે ઉપાસના કરવી જ જોઈએ. સાચો આત્મધર્મ એનું નામ છે, પ્રાણી માત્ર પ્રતિ દયા, ક્ષમા, મૈત્રી, પ્રમોદ, કારુણ્ય અને માધ્યસ્થ્ય જીવનમાં પ્રગટે. રાજન! આવો ઉત્તમ આત્મ-ધર્મ કોણ ન પાળે ?

સિદ્ધરાજ ત્યારપછી શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યજીનો પરમ અનુરાગી બન્યો છે અને જૈન ધર્મ ઉપર પણ તેને બહુમાન વધ્યું.

x

x

x

એક વાર મહારાજા કુમારપાલ પંડિતોની સલાહ સરીને બેઠા છે ત્યાં એક વિદ્વાને કહ્યું- મહારાજા, આ જૈનાચાર્ય આપણા વિશ્વમાન્ય સૂર્યદેવને નથી માનતા.

રાજા પૂ. આચાર્ય મહારાજની સામે જીએ છે. સૂરિજીમહારાજ હસીને જવાબ આપે છે-રાજન! જૈનો સહસ્રરશ્મિ, સવિતા નારાયણને સમકિતી દેવ માને છે. બીજું જૈનો જેટલા સૂર્યના સાચા ઉપાસક સંસારમાં કેઈ નથી એમ કહું તો ચાલે. જીએ, જેને આ પંડિતો સૂર્યદેવ માને છે તેના અસ્ત પછી અમે જૈન સાધુઓ કદી પણ મોઢામાં અન્ન કે પાણી નથી નાખતા. રાત્રે અમારા આચાર મુજબ પાણીનું ટીપુચે નહિ નાંખવાનું. જૈન ધર્મનો પણ એ જ ઉપદેશ છે કે દરેક જૈને રાત્રિભોજનનો સર્વથા ત્યાગ કરવો જોઈએ.

પ્રાતઃકાલમાં પણ સૂર્યોદય પછી બે ઘડી

સુધી અમે મોઢામાં પાણીનું ટીપુચે નથી નાંખતા.

આ સૂર્યદેવના ઉપાસકોને પૂછો કે સૂર્ય ગ્રહણ થાય છે ત્યારે તો તમે ભોજન-પાણી નથી કરતા તો આ જ સૂર્યદેવ અસ્ત થાય છે ત્યારે રાત્રે ભોજન કેમ કરો છો ? અને પુરાણમાં લખ્યું પણ છે કે—

“અસ્તંગતે દિવાનાથે આપો રુધિરમુચ્યતે ।

અન્ન માંસસમં પ્રોક્તં માર્કંડેન મહર્ષિણા ॥”

તેમજ સ્કંદપુરાણમાં સૂર્યની સ્તુતિ કરતાં લખ્યું છે કે “તારો અસ્ત થયા પછી પાણી લેવું તે રુધિર બરાબર છે. તારા કિરણોથી સ્પર્શ થયેલું પાણી જ પવિત્રતા પામે છે.” વગેરે. તો મહાનુભાવો સાચા સૂર્યોપાસક બની રાત્રિભોજનનો સર્વથા ત્યાગ કરો. પાણી પીવાનો પણ સૂર્યાસ્ત પછી ત્યાગ કરો તો તો તમને સૂર્યના સાચા ઉપાસક કહી શકીએ, બાકી તો ઠીક જ છે.

આશ્વેષ કરનારને મૌન જ રહેવું પડ્યું.

ત્યાં વળી એક પંડિતરાજ બોલી ઊઠ્યા- મહારાજ, આ જૈનાચાર્ય આપણા વિષ્ણુ-ભગવાનને પણ નથી માનતા. વૈષ્ણવો વિષ્ણુ વિના બીજાથી મુક્તિની પ્રાપ્તિ નથી માનતા. રાજા આમાં કાંઈ સમજ્યો નહિ. એણે સૂરિપુંગવ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યજીની સામે જોયું.

સૂરિજી—રાજન! એનું કહેવું સાચું છે. પરંતુ એને ખબર નથી કે સાચા વૈષ્ણવ કોણ છે ? જૈન સાધુઓ જ સાચા વૈષ્ણવ છે.

(ચાલુ)

શ્રીમાન યશોવિજયજી.

(૪)

ગતાંક ૫૪ ૧૮૯ થી શરુ

લે.-ડૉ. ભગવાનદાસ મનઃસુખલાઈ મહેતા M. B. B. S.

અધ્યાત્મ જીવન

ખાકી એમનું ખરું જીવન તો આધ્યાત્મિક-આત્મપરિણતિમય આદર્શ 'સુનિ-જીવન' છે. પોતાનો જીવનસમય તેમણે અપ્રમાદપણે યથોક્ત સુનિર્ધર્મના પાલનમાં, શાસનની પ્રભાવનામાં, સત્ક્રિયાદ્વારમાં, અને પ્રમાણભૂત એવા વિયુલ સાહિત્યસર્જનમાં સુવ્યતીત કર્યો છે. ગૂઝરાતી, સંસ્કૃત, પ્રાકૃત અને મારવાડી એ ચારે ભાષામાં તેમણે આબાલવૃદ્ધ સર્વને ઉપયોગી એવું વિવિધ વિષયી ટંકેટકીર્ણ સાહિત્ય સંચયું છે. તેમના મુખ્ય વિષય ન્યાય, સમાજસુધારણા, અધ્યાત્મ, યોગ, ભક્તિ આદિ છે. એકલા ન્યાય વિષયના જ તેમણે એક સો અંથ રચ્યાથી 'ન્યાયાચાર્ય' પદ મળ્યાને તેમણે પોતે જ ઉલ્લેખ કરેલો છે:

“ પૂર્વ ન્યાયવિશારદત્વવિરુદ્ધ
કાશ્યાં પ્રદત્તં બુધૈઃ,
ન્યાયાચાર્યપદં તતઃ
કૃતશતગ્રંથસ્ય યસ્યાર્પિતમ્ । ”

સાહિત્યની સદીઓ

તેમજ 'રહસ્ય' પદાંકિત એક સો અંથ રચવાની પ્રતિજ્ઞાને ઉલ્લેખ તેમણે પોતે જ કર્યો છે. આમ હાલના ક્રિસ્ટના ઉત્તમ ખેલાડીઓ (Century Batsman) જેમ આ સાહિત્યના મહાન ખેલાડીએ વાઙ્મય-ક્રીડાંગણમાં સદીઓ નોંધાવવાની જ વાત કરી છે! અને

સર્વત્ર પ્રમાણભૂત હોઈ ચિરસ્થાયી કીર્તિને લીધે નોટ આઉટ જ (Not out) રહ્યા છે! જેમ ઉત્તમ ખેલાડીના બોલે બોલે રસિક પ્રેક્ષક લોકો હર્ષાવેશમાં આફ્રીન પોકારે છે, તેમ આ સાહિત્ય મહારથીના બોલે બોલે તત્ત્વરસિક વિદ્વજનો 'ધન્ય ધન્ય'ના હર્ષનાદો કરે છે! પરમતત્ત્વચિંતક શ્રીમદ્દરાજચંદ્રજીએ અંજલિ આપી છે કે-“ યશોવિજયજીએ અંથો રચતાં એટલો ઉપયોગ રાખ્યો હતો કે તે પ્રાયે કોઈ ઠેકાણે ચૂક્યા નહોતા. ”

અક્ષરમાં અક્ષર આત્મા

આમ અક્ષરદેહમાં જેનો અક્ષર આત્મા પ્રતિગિંબિત થાય છે, પ્રત્યક્ષ ચૈતન્ય ચમત્કાર જણાય છે, એવા આ મહાત્માનું અધ્યાત્મ જીવન તેમની કૃતિઓના આભ્યંતર દર્શન પરથી વિચક્ષણ વિવેકીઓ અનુમાની શકે છે. તેમની એક એક કૃતિ એવી અમૂલ્ય અને અપૂર્વ તત્ત્વસંભારથી ભરેલી છે કે, તે પ્રત્યેકનું વિહંગાવલોકન કરવા માટે પણ અનેક લેખમાલા જોઈએ, ઊડતી નજર નાખવા માટે પણ ઘણો વખત જોઈએ. પણ અત્રે તેટલો સમય નથી ને અવકાશ પણ નથી, લેખકની શક્તિ નથી ને વાચકની ધીરજ પણ રહે તેમ નથી. એટલે અત્રે તો યત્ર તત્ર દષ્ટિપાત કરીને જ સંતોષ માનશું.

સમકાલીનો

અને તે કરીએ તે પહેલાં તેમના સમ-

કાલીનોનો કંઈક વિચાર કરીએ. ઉં વિનય-વિજયજી, આનંદધનજી, સત્યવિજય ગણી, માનવિજય ઉપાધ્યાય આદિ વિશિષ્ટ વિદ્વદ્ મંડલી તેમની સમકાલીન હતી. તેમાં ય ખાસ કરીને શ્રી વિનયવિજયજી તો એમના સહાધ્યાયી પરમાર્થ સુહૃદ્ હતા; આ વિનયવિજય અને યશોવિજયની બેડી સુ-પ્રસિદ્ધ છે. બંને ગાઠ પરમાર્થ મિત્ર અને ઉત્તમ કોટિના શાંત મુમુક્ષુ હતા. આ લેખકના પૂ. પિતાશ્રીએ (સદ્. શ્રી મનઃસુખ-ભાઈ કીરતચંદ્ર મહેતા) પોતાની શાંત સુધારસની વિદ્રુતાપૂર્ણ મુખમુદ્રામાં આ અંગે કહ્યું છે કે—“શ્રી યશોવિજય અને વિનયવિજય તો પ્રાયઃ એક બીજાની સમીપે રહેતા. કાશી ન્યાયના અભ્યાસ અર્થે બંનેનું સાથે જવું થયું હતું x x આમ બે કે શ્રી યશોવિજય અને શ્રી વિનયવિજય બંને પ્રાયઃ સહચારી સહાધ્યાયી હતા, સમસ્વભાવી હતા, છતાં જ્યારે શ્રી યશોવિજયે લોકાનુગ્રહ ભણી વીર્ય પ્રવર્ત્યાવું હતું, ત્યારે શ્રી વિનય-વિજયે મૂળથી જ શાંત વૃત્તિ સાધવામાં એ ફેરવ્યું હતું.” જૈનોમાં ઘેર ઘેર રસપૂર્વક વંચાતો સુપ્રસિદ્ધ શ્રીપાળ રાસ તો આ બંને મહાત્માઓની સંયુક્ત કૃતિ છે; શ્રી વિનયવિજયજીએ એનો પૂર્વ ભાગ રચ્યો, ત્યાં તેમનો દેહોત્સર્ગ થયો; એટલે શ્રી યશો-વિજયજીએ તેનો ઉત્તર ભાગ રચી ઉત્તમ મિત્ર કાર્ય કર્યું. છેવટે ત્યાં શ્રી યશોવિજયજી લખે છે—

“માહરે તો ગુરુચરણ પસાયે,
અનુભવ દિલમાંહિ પેઠા;
ઋદ્ધિ વૃદ્ધિ પ્રગટી ઘટમાંહે,
આતમરતિ હુઘ બેઠા રે...
મુજ સાહિબ જગનો તુઠો.”

શ્રી આનંદધનજીનો સમાગમ

શ્રીમાન આનંદધનજીનો દર્શન-સમા-ગમ એમના જીવનની એક ક્રાંતિકારી વિશિષ્ટ ઘટના છે. તે વખતનો રૂઢિચુસ્ત ને ક્રિયાજડ સમાજ એવી પરમ અવધૂત દશાવાળા, આત્માનંદમાં મગ્ન રહેનારા, આત્મારામી સત્પુરુષને ઓળખી ન શક્યો, ને આ ‘લાભાનંદજી’ નો યથેચ્છ લાભ ન ઉઠાવી શક્યો. ઘર આંગણે જિગેલા કદપવૃક્ષને ન આરાધી વાંચિત ફલથી વચિત રહ્યો. એ સમાજનું મહાદુર્ભાગ્ય અથવા કરાલ કલિ-કાલનો દુઃષ્ઠમકાળનો મહાપ્રભાવ ! પણ તેવું તેવાને ખેંચે, Like attracts like, લોહ-ચુંબક લોહને ખેંચે એ ન્યાયે શ્રી યશો-વિજયજી શ્રી આનંદધનજીને તેમના યથાર્થ સ્વરૂપમાં ઓળખી શક્યા. વર્તમાનમાં પરમ યોગી શ્રીમદ્ રાજચંદ્રજી ઓળખી શક્યા છે તેમ. શ્રી. આનંદધનજી અંગે શ્રીમદ્ રાજ-ચંદ્રજીએ આ પરમ મનનીય વચનો ઉચ્ચાર્યા છે—

શ્રી. આનંદધનજીને રાજચંદ્રજીની ભાવાંજલિ

“શ્રી આનંદધનજીએ સ્વપરહિતબુદ્ધિથી લોકોપકાર પ્રવૃત્તિ શરૂ કરી. આ મુખ્ય પ્રવૃ-ત્તિમાં આત્મહિત ગૌણ કર્યું, પણ વીતરાગ ધર્મવિમુખતા, વિષમતા એટલી બધી વ્યાપી ગઈ હતી કે લોકો ધર્મને કે આનંદધનજીને પિછાણી ન શક્યાં, ઓળખી ન શક્યાં. પરિણામે શ્રી આનંદધનજીને લાગ્યું કે પ્રબળ વ્યાપી ગયેલી વિષમતા યોગે લોકોપકાર, પરમાર્થપ્રકાશ કારણત થતો નથી, અને આત્મહિત ગૌણ થઈ તેમાં બાધા આવે છે, માટે આત્મહિતને મુખ્ય કરી તેમાં પ્રવર્તવું

શ્રદ્ધાન અને સમ્યક્ત્વનો કથંચિત્ લેહ.

લેખક—સંવિજ્ઞ પુણ્યવિજયજી મહારાજ.

શ્રદ્ધાન એ ઉત્તમ અધ્યવસાયરૂપ છે. તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન એ સમ્યક્ત્વનું કાર્ય છે. જ્યાં જ્યાં શ્રદ્ધા હોય ત્યાં ત્યાં સમ્યક્ત્વ જરૂર હોય. દષ્ટાંત એ કે-જેણે મનઃપર્યાપ્તિ પૂરી કરી છે એવા કરણપર્યાપ્તા અને દશે પ્રાણોને ધારણ કરનાર શ્રદ્ધાવાળા શ્રી તીર્થંકર આદિ મહાપુરુષોને સમ્યક્ત્વ જરૂર હોય છે. આ બાબતમાં ન્યાય પણ એમ જ સ્પષ્ટ બહિર કરે છે કે-રસોડાના દષ્ટાંતે જ્યાં ધૂમાડો હોય ત્યાં અગ્નિ જરૂર હોય જ; પરંતુ જેમ તપાવેલા લોઠાના ગોળા આદિમાં ધૂમાડા વિના પણ અગ્નિ દેખાય છે અને રસોડા આદિમાં ધૂમ સહિત અગ્નિ દેખાય છે, તેમ જ્યાં સમ્યક્ત્વ હોય ત્યાં તે જીવને શ્રદ્ધા હોય અથવા ન પણ હોય, જેઓ પાછલા ભવનું સમ્યક્ત્વ લઈને માતાના ગર્ભમાં જીપજે, એવા શ્રી તીર્થંકર વિગેરે મહાપુરુષોને મનઃપર્યાપ્તિ પૂરી થયા પહેલાં એકલું સમ્યક્ત્વ હોય છે અને તે પર્યાપ્તિ પૂરી થયા પછી બન્ને સમ્યક્ત્વ અને (શ્રદ્ધા) હોય છે.

આથી સાબિત થયું કે-ખરી રીતે સમ્યક્ત્વ અને શ્રદ્ધા એ બન્ને અલગ છે, છતાં ઔપચારિક ભાવથી સમ્યક્ત્વરૂપ (શ્રદ્ધાના) કારણમાં શ્રદ્ધારૂપ (કાર્ય)નો ઉપચાર કરીએ તો બન્ને એક પણ કહી શકાય એમ 'ધર્મસંગ્રહ' માં પૂ. ઉ. મ. ના વચનોથી બાણી શકાય છે. તાત્પર્ય એ કે-શ્રદ્ધાન એ ઉત્તમ માનસિક અધ્યવસાયરૂપ છે, તેથી એકાંતે શ્રદ્ધા અને સમ્યક્ત્વ એક જ માનવામાં ઉપર જણાવેલા અપર્યાપ્તા જીવોમાં અને સિદ્ધ પરમાત્મા વિગેરેમાં પણ સમ્યક્ત્વનું લક્ષણ ઘટી શકે નહિ, કારણ કે તેઓને મન નથી માટે શ્રદ્ધારૂપ સમ્યક્ત્વ પણ હોઈ શકે નહિ. અને ભગવાન શ્રી તીર્થંકર દેવોએ તેમને સમ્યક્ત્વ હોય એમ કહ્યું છે, જેથી આ ગૂંચવણ દૂર કરવા માટે શ્રી ભદ્રબાહુસ્વામીએ “આત્મપરિણામરૂપ સમ્યક્ત્વ” એમ ફરમાવ્યું. આ લક્ષણ સર્વત્ર વ્યાપક છે એમ સમજવું.

યોગ્ય છે. આવી વિચારણાને પરિણામે તે લોકસંગ તજી દઈ વનમાં ચાલી નીકળ્યા. વનમાં વિચરતાં છતાં અપ્રગટપણે રહી ચોવીશી-પદ આદિવડે લોકોપકાર તો કરી ગયા. નિષ્કારણ લોકોપકાર એ મહાપુરુષોનો

ધર્મ છે. પ્રગટપણે લોકો આનંદધનજીને ઝોળખી ન શક્યાં. પણ આનંદધનજી અપ્રગટ રહી તેમનું હિત કરતા ગયા.”* (ચાલુ)

* (જુઓ) શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર પત્રાંક ૮૦૭.

આત્માનુભવ.

(સંગ્રાહક :- મુનિરાજશ્રી લક્ષ્મીસાગરજી મહારાજ-અમદાવાદ.)

બાહ્ય પદાર્થોમાં પ્રગટતી રૂઝિવૃત્તિને આત્મજ્ઞાન બળે અન્તરમાં કોઈ શુભમાં રમા-વવી, અને અન્તરમાં પરમ પ્રેમ પ્રગટે તથા અન્તરમાં રૂચિરસની ધાર વહે અને તેથી અન્તર્મુખ મન રહે એવું આત્મસ્વરૂપ બંધત રહે એમ પૂર્ણ વીર્ય પ્રવર્ત્તાવવાની આવશ્યકતા છે. આત્માને પોતાના ધર્મમાં અત્યંત રાગ જેમ જેમ પ્રગટ થતો અવબોધાય છે, તે તે અંશે બાહ્યમાંથી અત્યંત રાગ ન્યૂન થતો અવબોધાય છે. મહાસમર્થ આત્મજ્ઞાની સદ્ગુરુની કૃપાએ બાહ્ય દ્રશ્યમાંથી રાગ ટળે છે અને અન્તરમાં પ્રેમ લાગે છે. આત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં મન એટલું બધું રૂચિરસથી લીન થવું જોઈએ કે, જેથી તેના પર સંસારની વિપત્તિઓની અસર ન થાય. આત્માના સ્વરૂપમાં વિશુદ્ધ પ્રેમરસથી એટલું બધું લીન થઈ જવું જોઈએ કે, સાત પ્રકારના લયથી તેને વા શરીરને અંશમાત્ર ચાંચલ્ય ન પ્રગટે. આત્માના સ્વરૂપમાં એટલું બધું લીન થઈ જવું જોઈએ કે, મનને બાહ્ય કંઈ પણ વિષયમાં સ્વપ્નમાં પણ રૂચિ ન પ્રગટે. આત્માના શુદ્ધ ધર્મમાં વિશુદ્ધ રૂચિરસના તન્મય ભાવથી મન લીન થઈ જવું જોઈએ કે, કીર્તિ અને અપકીર્તિના કોઈ પણ શબ્દની વા વિચારની ગમે તે બતની આત્મા પર અસર ન થાય. આત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં વિશુદ્ધ પ્રીતિથી મનને એટલું બધું લીન કરવું જોઈએ કે, જેથી અઘાતી કર્મનો પ્રારબ્ધ ઉદય ભોગવતાં છતાં શુભાશુભ વિકલ્પ સંકલ્પમાં મનની પ્રવૃત્તિ ન થાય. આત્માના શુદ્ધ ધર્મમાં વિશુદ્ધોપયોગથી એટલું બધું મન લીન થઈ જવું જોઈએ કે, વિશ્વમાં જાગતા છતાં જ્ઞાનભાવે નિર્વિ-

કલ્પક નિદ્રાની સ્થિતિનો અનુભવ થાય. આત્માના શુદ્ધ ધર્મમાં પરમ પ્રેમથી મન એટલું બધું લીન થઈ જવું જોઈએ કે, જેથી આત્મશાસ્ત્રોત્તું અવલંબન લેવાની જરૂર અથવા અન્ય જ્ઞાનીઓનાં અવલંબનની જરૂર ન રહે. આત્માના શુદ્ધ ધર્મમાં મન એટલું બધું લીન થઈ જવું જોઈએ કે, જેથી બાહ્ય વિષયોમાં કદાપિ સુખની ભાવના ન પ્રગટે. આત્માના શુદ્ધ ધર્મમાં મનને પૂર્ણ રસ પડે અને તેથી તેને વિષયોન્મુખ થવાનાં નિમિત્તો મળે તોપણ તે આત્માના શુદ્ધ ધર્મમાં જ લાગી રહે એવી મનની શુદ્ધતા કરવાને હે ચેતન ! તું પ્રયત્ન કર. આત્મ વીર્યોત્સાહથી પ્રવૃત્તિ કર. તારી પ્રવૃત્તિ આધ્યાત્મિક હોવી જોઈએ. તારા મનમાં પ્રગટતા અધ્યવસાયોથી આત્માની દશામાં તું કેટલો ઉચ્ચ થયો છે, તે અવબોધાશે. તારી વર્તમાન સ્થિતિ એ ભવિષ્ય જન્મનું આદ્ય ધોરણ છે; માટે જેટલું બને તેટલું આત્મહિત કર.

x x x

ભૂતકાલમાં નરક, સ્વર્ગ, તિર્થંચ અને મનુષ્યગતિના અનેક પર્યાયોને ધારણ કરનાર તું પોતે જ હોતો. જે જે દેવોના અવતારો તે કયાં તેની શક્તિઓનાં બીજકો તારામાં જ હતાં. નરકમાં નારકીના અવતારો લીધા તેના હેતુઓ પણ તારા મનમાં હતા. હવે તું વિચાર કર કે, તારામાં કંઈ જાતના પર્યાયોની ખામી છે. આવી રીતે અવતારાન્દિક અશુદ્ધ પર્યાયોને ધારણ કરીને તે ભવમાં નાટ્યકર્મ અનન્ત વાર કયાં, તેના સંસ્કારોના બીજકો જે કંઈ સૂક્ષ્મ પ્રકૃતિઓ રૂપે તારા અસંખ્યાત પ્રદેશોમાં વર્તતા હોય તેઓનો સંપૂર્ણ નાશ થાય એવો આત્મવીર્ય

ભાવ સ્પુરણ. તું શુદ્ધોપયોગે અપ્રમત્ત બનીને શુભાશુભ પરિણામરૂપે પરિણમતા આત્મ-વીર્યને પોતાના શુદ્ધ ધર્મમાં વાળીને શુદ્ધ રૂપમાં પરિણમાવ. સંસારરૂપ યન્ત્રની કુચી વા બોયલર સમાન મન છે. શુભાશુભમાં પરિણમતું એવું મન પોતાના આત્માના શુદ્ધ ધર્મમાં ચિંતવનરૂપ કાર્યમાં વાળવાથી મનની સ્થિરતા થતાં સંસારચક્ર બંધ પડી જાય છે. હે આત્મન ! પોતાના શુદ્ધ ધર્મમાં મનને રમાવીને તું પોતાની શુદ્ધતાના પ્રદેશમાં આગળ વધ. આ ભવમાં આત્મિક ધર્મોન્નતિનો જેટલો પ્રયાસ કર્યો તેટલો આવતા ભવમાં કરવો નહિ પડે અને આગળથી અભ્યાસ શરૂ કરવો પડશે. બાહ્યના જેટલા વિભાવ ધર્મ છે તેનામાંથી અસત્ત્વ ત્યજીને હે ચેતન ! તારા શુદ્ધ ધર્મમાં તન્મયભાવે સ્થિર થઈ જા. અન્ય દેવો-દાનવોના સાહાય્યની આશા ન રાખ. તેઓ પણ એહના ચક્રમાં સપડાયલા છે. તું આત્મબળ ઉપર જ જૂઝ. તારો શુદ્ધોપયોગ એ સર્વ દેવ-દેવીઓના કરતાં તારા સ્વરૂપની શુદ્ધિ માટે અનન્તગુણ બળવાન છે. કથાનુયોગનાં અનેક પુસ્તકો વાંચીને અન્યોને કથાથી રીઝવવા કરતાં સ્વકીય શુદ્ધ ધર્મનો પૂર્ણ આવીર્ભાવ કર કે જેથી સર્વ જગતને ધર્મથી તારું જીવન આદર્શરૂપ બને અને તેને કથારૂપે લોકો કથી શકે, ગણિતાનુયોગમાં દક્ષત્વ મેળવીને પરભાવમાં ગણિતાનુયોગને ન પરિણમાવતાં પોતાના શુદ્ધ ધર્મપર્યાયોની ગણનામાં તેનો ઉપયોગ કર કે જેથી તું પણ અન્ય લોકોમાં ધર્મ રમ-રણાર્થે વ્યક્તિના અવલંબન તરીકે ગણાય. ચરણકરણાનુયોગની વિદ્રુક્તાનો પોતાનામાં શુદ્ધ ચારિત્ર્ય પરિપૂર્ણ પ્રગટાવવા માટે ઉપયોગ કર. દ્રવ્યાનુયોગના જ્ઞાનનો સ્વાત્મ

દ્રવ્યના શુદ્ધ પર્યાયોની વ્યક્તતામાં ઉપયોગ કર. ચાર પ્રકારના અનુયોગના જ્ઞાનને પોતાના હિતાર્થે વાપર.

x x x

ચાર અનુયોગનો ઉદ્દેશ.

ચાર પ્રકારના અનુયોગ જ્ઞાનનો ઉદ્દેશક પ્રત્યેક આત્માની ઉન્નતિ થાય એવા પ્રકારનો છે. ચાર પ્રકારના અનુયોગનું જ્ઞાન યથાયોગ્ય રીતે સંપ્રાપ્ત કરીને તેનો ઉપયોગ અરેખર પોતાના આત્માની શુદ્ધિ કરવા માટે કરવો જોઈએ. ચાર પ્રકારના અનુયોગના જ્ઞાનનું ફળ એ છે કે, સર્વ રાગાદિક વૃત્તિઓ તથા પ્રવૃત્તિઓથી વિરામ પામીને આત્માના શુદ્ધ ધર્મમાં લીન થવું, અને રાગાદિકનો નાશ કરવા આત્મિક પરિણામ અને બાહ્ય નિમિત્ત સાધનોવડે પ્રવૃત્ત થવું- આવો નિવૃત્તિમાર્ગ એ મુક્તિનો રાજમાર્ગ છે, અને એવા સહજ યોગમાર્ગે વા રાજમાર્ગે વિચર્યા વિના આત્મોન્નતિના અનુભવો સંપ્રાપ્ત કરી શકાય નહિ. ચાર પ્રકારના અનુયોગનું જ્ઞાન પોતાના આત્મામાં વિરતિભાવે પરિણમે એવી રાજમાર્ગની પ્રવૃત્તિ આદરવા યોગ્ય છે. હે ચેતન ! તું સાધુવેષ, આચાર અને આત્મશુદ્ધિથી એવી સહજયોગની દશામાં પરિણામ પામ, અને પરભાવથી પરિપૂર્ણ વિરામ પામ કે જેથી પરમાત્મદશા પ્રાપ્ત થવાની આ ભવમાં અનુભવ જ્ઞાનમાં પરિપૂર્ણ નિશ્ચયતા થાય. તને થનારા જ્ઞાન અને ચારિત્રના અનુભવો આગળના અનુભવને પ્રગટાવે છે. આ પ્રમાણે પરંપરાનુભવ શ્રેણિયોના સંસ્કારોમાં એકકું થતું જ્ઞાન, ચારિત્રબળ છેવટે શુદ્ધ નૈશ્વયિક મુક્તિના અનુભવને પ્રગટાવે છે; માટે હે ચેતન ! તારામાં રહેલા પરિપૂર્ણ શુદ્ધ જ્ઞાન નૈશ્વયિક અનુભવને પ્રગટ કર. તું જેમ જેમ રાગાદિક વિકલ્પ-સંકલ્પ વૃત્તિ-યોથી વિરામ પામીને પરમ પ્રેમથી અન્તરમાં રમણતા કરીશ. બાહ્ય તથા આન્તરિક સાધન-

સામગ્રીની તને અમુકાંશે પ્રાપ્તિ થઈ છે, અને હવે શુદ્ધોપયોગથી આગળની સામગ્રી પણ તારે પ્રાપ્ત કરવી જોઈએ. શરીરપ્રવૃત્તિ કરતાં આ બાબતમાં તારે મનને અન્તર્મુખ કરીને શુદ્ધોપયોગથી આત્મસ્વભાવમાં સ્થિર રહેવાની ઘણી જરૂર છે. પોતાના શુદ્ધ ધર્મમાં પરમાનન્દ રસ પડે એવી રીતે સ્થિર થઈ જા. નિર્વિકલ્પ દશામાં જહુ કાળ વ્યતીત થવાથી આત્મામાં આપોઆપ મોક્ષ અનુભવાયો અને અનુભવાશે.

x x x

પોતાનો આત્મા સાકાર કેવી રીતે છે ? નિરાકાર કેવી રીતે છે ? નિત્ય કેવી રીતે છે ? અનિત્ય કેવી રીતે છે ? આત્મા એકલો જ સત છે ? કર્મોદિ વિલાવ કંઈ નથી. ઇત્યાદિક કંઈ અપેક્ષાએ છે ? તે સર્વે અનેકાન્ત જ્ઞાનનો આત્મમાં અનુભવ કરતાં અવબોધાય છે. અને તેથી વિશ્વમાં પ્રવર્તતા અનેક ધર્મો કયા કયા આશયોએ-વિચારનયોએ ઉત્પન્ન થયેલા છે. સમ્યક્ અવબોધાયથી આત્મામાં સ્વસ્વરૂપનો નિર્ણય થાય છે તેથી યથા ધિષ્ટે તથા વ્રહ્માણ્ડે એવો અનુભવ થવાથી કદાચરૂના મૂલ બન્ધનો છૂટી જવાથી આત્મા, આચરૂપ ભારથી લઘુ થાય છે. હેય, જ્ઞેય અને ઉપાદેયપણે સર્વ નયોની સાપેક્ષતાએ સર્વ ધર્મોના સર્વ પ્રકારના ઉદ્દેશ, વિચારોનું દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાલ અને ભાવથી જ્ઞાન થતાં ભૂતકાલ, વર્તમાનકાલ અને ભવિષ્યકાલમાં થનાર અનેક ધર્મોના મૂળ આશયોનું પ્રસ્ફુટન થાય છે; આવા અનેકાન્ત જ્ઞાનના અનુભવ પ્રદેશમાં સર્વ નયોની અપેક્ષાએ અનેક મત-ધર્મોને અવલોકવાની દૃષ્ટિ પ્રાપ્ત થયા બાદ પોતાના આત્માના ભૂત પર્ચયોમાં એવા એકાન્તિક અનેક મત-ધર્મોનાં ચિત્રો અવલોકવાથી પોતાના આત્માના પ્રદેશે પ્રદેશે-તેવા એકાન્ત જ્ઞાન સંસ્કારનાં સત્તાબીજકો ન રહે

તેવો આત્મ વીર્યભાવ પ્રગટાવવાની આવશ્યકતા અવલોકાય છે. અને તે પ્રમાણે અનેકાન્ત અનુભવજ્ઞાનની વૃદ્ધિ કરવામાં સ્યાદ્રાદ વિચાર-શ્રેણીએ આગળ વધી શકાય છે. આવી દશાનો અનુભવ આવે છે. અને તેથી કષાયની ક્ષીણતા અમુક રીતિએ અમુક ભાવે થાય છે તેવો અનુભવ આવે છે. આવા અનેકાન્ત જ્ઞાન-સંસ્કારનું દાઢ્ય થતું જાય છે. અને ભવિષ્યમાં તેવું ઉચ્ચ શુદ્ધજ્ઞાન વિશેષ વિશેષભાવે ખીલતું જાય એવા ઉપાયોને વર્તમાનમાં લેવાની જરૂર છે. શ્રી વીર પ્રભુની પદ્મપરંપરાએ પ્રાપ્ત થયેલ આગમોવડે સ્યાદ્રાદજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થતા આવી હાર્દિક સ્કુરણાઓ જાગ્રત થાય છે, અને આત્માનું સમ્યજ્ઞાન જગત્તા સર્વે જીવોને પ્રાપ્ત થાય એવી કર્તવ્યતા પ્રતિ પ્રવૃત્તિ કરાય છે. આત્મજ્ઞાન એ જ પ્રક્ષજ્ઞાન છે, આત્મજ્ઞાનના અનુભવની ખુમારીની સ્કુરણાઓ જીવતા શબ્દોને હૃદયદ્વારા ઉદ્ભૂતિ છે. અને આત્માભિમુખવૃત્તિની સાધનામાં આત્મબળને પ્રેરે છે. આવું અંતરમાં પ્રવર્તતાં ભવિષ્યમાં આત્મપર્ચયોની શુદ્ધતામાં પરંપરાએ વૃદ્ધિ થશે, એવો અનુભવ આવે છે. સમભાવની દશામાં સ્થિરતા વિશેષ થાય એમ પ્રવૃત્તિ કરવી જોઈએ. કાયાની ચંચલતા, મનની ચંચલતા અને વચનનો રોધ કરવાથી આત્માની સ્થિરતા થાય છે. આત્મા જ્ઞાનનો ઉપયોગ પ્રવર્ત્તાવીને આત્મામાં લયલીનતા કરવાથી આત્માના ગુણોમાં સ્થિરતા થાય છે. આત્માનો જ ફક્ત એક ઉપયોગ ધારણ કરવાથી સમભાવના માર્ગમાં વિચરતાં આગળ આત્માનો શુદ્ધ જ્ઞાનપ્રકાશ પ્રગટે છે. આ સંસારનું કોઈપણ પોતાનું નથી. શુભાશુભ પુણ્ય-પાપ સંબંધીનું કંઈપણ પોતાનું પણ નથી. એવું મનમાં ખાસ નિર્ણયરૂપ થવાથી

અને ફક્ત એક આત્માના શુદ્ધોપયોગ પ્રતિ
ખાસ ક્ષણે ક્ષણે લક્ષ દેવાથી પુણ્ય-પાપના
બંને ભાવથી આત્મા ન્યારો રહેલો અનુ-
ભવાય છે. શુભાશુભમાં હું નથી અને તેમાં
હું મારું એવી સ્પુરણા ન થાય ત્યારે અવ-
બોધવું કે સ્વયં પરમાત્મ સ્વરૂપથી ભિન્ન
નથી. સ્વયં પરમાત્મા છું. એવો શુભાશુભ
વિકલ્પ બંધ પડવાથી એવો અનુભવ આવે
છે, એવી દશા પ્રાપ્ત કરવા આત્મવીર્ય ફેર-
વવું. આવી દશામાં જ્ઞાની આવે છે ત્યારે
તે સમભાવરૂપ પોતાને નિરખે છે.

(ધાર્મિક-ગદ્ય સંગ્રહમાંથી.)

ૐ શાન્તિ. ૐ શાન્તિ.

શ્રી મહાવીર સ્તુતિ.

(જય તુમ હી ચલ પરદેશ-એ રાગ)

જય જિનજી બડા મહાવીર, પ્રભુ મહાવીર;
જય જિનજી ખ્યારા, નીરાગી વો નાથ હમારા.

જગ સારા પ્રીર પ્રીર આયા હું;

અખ દરશન તેરા પાયા હું;

હર તુમ હી કરો હું; ખમારા પ્રભુજી ખ્યારા,

નીરાગી વો નાથ હમારા.

આંખો મેં કંઈણા વાહતી હય,

ઓર જ્યોતિ અગમગ જલતી હય;

તુજ સુરતિ બડી સુખકારા પ્રભુજી ખ્યારા,

નીરાગી વો નાથ હમારા.

દેવાધિદેવા ભજતા હું

વીર વંદન કોટી કરતા હું;

અખ ચક્રે યશોભદ્ર ખ્યારા સુક્રિત કીનારા,

નીરાગી વો નાથ હમારા.

સુનિ યશોભદ્રવિજયજી.

તિથિ હોવાથી તેઓશ્રીના સંસ્મરણો સાથે ગુણગ્રામ
કરો સ્વર્ગવાસ જન્યન્તી ઉજવવામાં આવી હતી.

વર્તમાન સમાચાર.

પંજળ સમાચાર.

આચાર્યવર્ય શ્રીમદ્વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી મહા-
રાજ પોતાની શિષ્ય-મંડળી સહિત અમૃતસરમાં
માસકલ્પ ગિરાજવાથી પૂજન-પ્રભાવનાદિ ધાર્મિક
કાર્યો સારાં થયાં.

સૂરતથી શેઠ સુનીલાલ તલકચંદ જરૂરીવાલા
દર્શનાર્થે પધારતાં એક હજાર રૂપિયા શ્રી અરનાથજી
ભગવાનના દેહરાસરના જીર્ણોદ્ધારમાં આપ્યા.

નારોવાલ શ્રી સંઘની અત્યાગ્રહભરી વિનંતિને
માન આપી વિહાર કરી વૈ. સુ. ૧૨ સે નારોવાલ
પધાર્યા. નારોવાલથી પુનમે વિહાર કરી સંખતરા
પધાર્યા. અત્રેથી વિહાર કરી સીયાલકોટ થઈ શ્રી
ગુજરાંવાલા પધારશે. જેઠ સુદ આઠમે ન્યાયાભોનિધિ
જૈનાચાર્ય શ્રીમદ્વિજયાનંદસૂરીશ્વર (આત્મારામજી)
નો સ્વર્ગવાસ અર્ધશતાબ્દિ ત્યાં ઉજવવા વકી છે.
ઐમાસુ પ્રાયઃલાં જ થશે. પત્રવ્યવહાર રાજદી-
હદી, ગુજરાંવાલા (પંજળ) ની માર્ફતે કરવો.

“ આ સભાનો ૫૦ મો વાર્ષિક મહોત્સવ અને
શ્રી ગુરુદેવ જન્યન્તિ. ”

આ માસના જેઠ સુદ ૭ ગુરુવારના રોજ
સભાની વર્ષગાંઠ હોવાથી અને તે એકાવનમા વર્ષમાં
પ્રવેશ કરતી હોવાથી દર વર્ષે મુજબ સભાના મહા-
નમાં શ્રીયુત ભોગીલાલભાઈ લેકચર હોલમાં
સવારના ૯ કલાકે પ્રભુ પધરાવી પ્રાતઃસ્મરણીય
ગુરુદેવશ્રી વિજયાનંદસૂરીશ્વરજી મહારાજનું સર્વ
સભાસદોએ પૂજન કર્યા બાદ શ્રી નવપદજીની પૂજા
સુંદર રાગરાગલિપી લાણવી હતી અને તે નિમિત્તે
વોરા હડીસંગભાષ અવેરચંદના તરફથી આવતી
બાજની રકમમાંથી થતું જમણવાર દરખાસ્ત્રશ્રીના
ધારા મુજબ બંધ રાખવામાં આવેલ હતું.
તેને બદલે પ્રભાવના કરવામાં આવી હતી.

બીજે દિવસે શુક્રવારના રોજ ગુરુદેવની સ્વર્ગવાસ

છપાવી બેઠ આપે છે, જે રીતે કાઠ પણ અન્ય જૈન સંસ્થા તે પ્રમાણે આપી શકતી નહિ હોવાથી આ સભામાં દર માસે પેટ્રો તથા સભાસદોની વૃદ્ધિ થતી જાય છે. નવા થનારા સભાસદોને પણ આ અંથનો લાભ મળશે. અને અંથો ઘણા જ સુંદર, પઠનપાઠન કરવા જેવા સુમારે સાડા છસો (૬૫૦) પાનાના દળદાર અંથો થશે.

૧. શ્રી સંઘપતિ ચરિત્ર (શ્રી ઉદયપ્રભાચાર્યકૃત)—અંથ જેમાં પ્રભાવનાનું સ્વરૂપ, સંઘ તથા શ્રી શત્રુંજય તીર્થ માહાત્મ્ય, સંઘ સાથે વિધિવિધાનપૂર્વક, શ્રી વસ્તુપાળે કરેલી શ્રી શત્રુંજય ગિરિનાર તીર્થની યાત્રાનું વાંચવા લાયક વર્ણન, શ્રી આદિનાથ પ્રભુ તથા શ્રી નેમનાથ પ્રભુનાં ચરિત્રો, શ્રી જંજુ કુમાર કેવળીનું વર્ણન, શ્રી ભરત ચક્રવર્તી તથા શ્રી કૃષ્ણ વાસુદેવની સુંદર કથા, મહાતપસ્વી યુગબાહુ તથા પ્રદ્યુમ્ન કુમારના વૃત્તાંતો, ખીજ અનેક અંતર્ગત કથાઓ. છેવટે વસ્તુપાળે શત્રુંજય પર કરેલ મહોત્સવ અને અપૂર્વ દેવલક્ષિતનું વર્ણન આપી પૂર્વાચાર્ય મહારાજે અંથ સંપૂર્ણ કર્યો છે. ઘણી ઘણી નવી નવી હકીકતો વાચકને જાણવા મળે છે. આ અંથ શ્રી સંઘપતિ રાવબહાદુર શેઠ જીવતલાલભાઈ પ્રતાપશીએ આપેલ આર્થિક સહાયવડે છપાય છે.

૨. શ્રીમહાવીર પ્રભુના વખતની મહાદેવીઓ—સતીઓના સુંદર ચરિત્રો, સિદ્ધહસ્ત લેખક ભાઈ સુશીલે ઘણા જ પ્રયત્નપૂર્વક સંશોધન કરી લખેલા છે. આ સભા તરફથી ૧-સતી ચરિત્ર ૨-સુરસુંદરી ચરિત્ર બે અંથો સ્ત્રી ઉપયોગી પ્રકટ થયા છે. આ અંથ તે માટે ત્રીજો છે. કેટલાક ચરિત્રો પૂર્વે અપ્રકટ છે છતાં મનન કરવા જેવા છે. દરેક સતી ચરિત્રની શરૂઆતમાં રેખાચિત્રો આપવામાં આવેલ છે. કવર જેકેટ સાથે સુંદર મજબૂત બાઈડીંગવડે તૈયાર થાય છે. આર્થિક સહાય આપનારનો ફેરો અને જીવનચરિત્ર આપવામાં આવશે. સભા સાથે પત્રવ્યવહાર કરવાથી ખુલાસો મળી શકશે. જેમ અને તેમ વેળાસર પ્રકટ થશે.

છપાતા અંથો—(ભાષાંતર)

૧ શ્રી પાર્શ્વનાથ ચરિત્ર.

૨ શ્રી વસુદેવ હિંદી.

છપાતા મૂળ અંથો.

૧ બ્રહ્મ કલ્પસૂત્ર છટ્ટો ભાગ.

૨ શ્રી ત્રિપદિ સ્લાકા પુરુષ ચરિત્ર ૨-૩-૪-૫ પર્વ
છપાવવાના અનુવાદોના અંથો.

૧ શ્રી શાંતિનાથ ચરિત્ર.

૨ શ્રી કથારત્ન કોષ અંથ.

૩ શ્રી દમયંતી ચરિત્ર.

નીચેના તીર્થંકર ભગવાન અને સર્વશાળી મહાપુરુષોના ચરિત્રોની ઘણી થોડી નકલ બાકી છે. ફરી છપાય તેમ નથી. જલદી મંગાવો.

તીર્થંકર ભગવાન અને આદર્શ મહાન્ પુરુષોનાં ચરિત્રો.

૧ શ્રી સુપાર્શ્વનાથ ચરિત્ર ભાગ ૨	રૂ. ૨-૮-૦	૯ શ્રી પંચમેષ્ઠી ગુણરત્નમાળા	રૂ. ૧-૮-૦
૨ શ્રી ચંદ્રપ્રભુ ચરિત્ર	રૂ. ૨-૦-૦	૧૦ શ્રી દાન પ્રદીપ	રૂ. ૩-૦-૦
૩ શ્રી વિમળનાથ ચરિત્ર	રૂ. ૨-૦-૦	૧૧ ધર્મરત્ન પ્રકરણ	૧-૦-૦
૪ સુસુખ નૃપાદિક કથાઓ	રૂ. ૧-૦-૦	૧૨ શ્રી શત્રુંજય પંદરમો ઉદ્ધાર	
૫ જૈન નરરત્ન ભામાશાહ	રૂ. ૨-૦-૦	સમરાશાહનું ચરિત્ર	રૂ. ૦-૪-૦
૬ શ્રી પૃથ્વીકુમાર ચરિત્ર	રૂ. ૧-૦-૦	૧૩ શ્રી શત્રુંજયનો સોળમો ઉદ્ધાર	
૭ મહારાજ બારવેલ	રૂ. ૦-૧૨-૦	શ્રી કર્માશાહનું ચરિત્ર	રૂ. ૦-૪-૦
૮ શ્રી વિજયાનંદસુરિ	રૂ. ૦-૮-૦		

Reg. No. B. 431

સંસ્કૃત ગ્રંથો-થોડી નકલો સીલીકે છે.

૧ શ્રી બૃહત્ કદપસૂત્ર ભાગ ૪-૫ રા. પા ૩૧. ૬	૪ જૈન મેધદૂત	રા. ૨-૦-૦
૨ કર્મગ્રંથ બીજો ભાગ રા. ૪-૦-૦	૫ કથારત્ન કોષ (ગ્લેઝઝ)	રા. ૮-૮-૦
૩ શ્રી ત્રિષ્ટિષ્ટીલાકા પ્રથમપર્વ બુકાકારે રા. ૧-૮-૦	૬ નવસ્મરણ સ્તોત્ર સંદોહ	રા. ૦-૮-૦

જૈન ઐતિહાસિક ગુજર કાવ્ય સંચય.

(સંગ્રહક અને સંપાદક શ્રી જિનવિજયજી સાહેબ, આચાર્ય ગુજરાત પુરાતત્ત્વ મંદિર)

શ્રી જૈન શાસનની ઉન્નતિ કરનારા આચાર્યો, સાધુઓ, સાધ્વીઓ અને ગૃહસ્થોના જીવન ચરિત્ર સૌરભને પ્રસરાવનારા પ્રાચીન ગુજરાતી ભાષામાં રચાયેલ પ્રામાણિક, ઐતિહાસિક ગ્રંથો, કાવ્યો અને રાસોનો સંગ્રહ આ ગ્રંથમાં આવેલો છે. આ ગ્રંથમાં એકત્રીશ વ્યક્તિના તેત્રીશ કાવ્યોનો સંચય-ગુજરાતી રાસોનું સંશોધન કાર્ય સંપાદક મહાશયે કરેલ છે; તેમજ પાછળના કટલાક રાસો વગેરેનું શ્રી મોહનલાલ દલીચંદ દેશાઈ બી. એ. એલ.એલ. બી. તેમજ વકીલ કેશવલાલ પ્રેમચંદ મોદી બી. એ. એલ.એલ. બી. એ ઉપોદ્ધાત પરિશિષ્ટો અને કટલાક રાસો છોટાલાલ મગનલાલ શાહ અને પંડિત લાલચંદ ભગવાનદાસ ગાંધી વગેરે સાક્ષરોએ સંપાદન કાર્ય કરેલ છે.

તેનો રચના કાળ યૌદ્ધમાં સૈકાથી પ્રારંભી વીસમા સૈકાના પ્રથમ ચરણ સુધી સાડા ચાર સૈકાનો છે, તે સૈકાઓનું ભાષા સ્વરૂપ, ધાર્મિક, સમાજ રાજકીય વ્યવસ્થા, રીતરીવાજો, આચારવિચાર અને તે તે સમયના લોકોની ગતિનું લક્ષણિંદુ એ દરેકને લગતી સત્ય પ્રમાણિક બધી માહિતિઓ આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવેલી છે.

આ ગ્રંથમાં કાવ્યો, તથા રાસોનો ગુજરાતી ભાષામાં સાર, કર્તા મહાશયો કયા કયા ગમ્મના હતા, તે તેમજ તેઓશ્રીના ગમ્મના નામો, ગૃહસ્થોના નામો, તમામ મહાશયોના સ્થળો, સંવત સાથે આપી આ કાવ્ય સાહિત્યની સુંદર અને સરલ ઉપયોગી રચના બનાવી છે, ૫૦૦ પાંચસો પાના કરતાં વધારે છે. કિંમત રા. ૨-૧૨-૦ પોસ્ટેજ અલગ.

શ્રી તપોરત્ન મહોદધિ (બીજી આવૃત્તિ.)

થોડી નકલો સિલકે રહી છે.

આગમો તથા પૂર્વાચાર્યકૃત ગ્રંથોમાંથી સંશોધન કરી ૧૬૨ તપોના નામ, તેની વિધિવિધાન દરેક તપોની ક્રિયાઓ સહિતની તેની હકીકતો ગુજરાતીમાં શાસ્ત્રીય ટાઇપથી પ્રતાકારે શુભારે ૧૭ ફેબ્રુઆરી સુભારે બેસંદ પેજમાં છપાઈ તૈયાર થઈ ગયેલ છે. કિંમત લેઝર પેપરના રા. ૨-૮-૦ ગ્લેઝડ પેપરના રા. ૨-૦-૦

મુદ્રક : શાહ ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈ : શ્રી મહોદધિ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ : દાણાપીઠ-ભાવનગર.